

μίνστερ-Χάλ, τοὺς ἤνωσαν καὶ τοὺς τρεῖς εἰς μεγίστην τινὰ αἵθουσαν, μεταβλήθεισαν μετὰ ταῦτα εἰς ναὸν καθολικὸν, τότε ὁμως χρησιμεύουσιν ὡς προαύλιον εἰς τοὺς δεσμούς τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου.

Ἄμα ἰδὼν τὸν υἱὸν του, ὁ δούξ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

— Νὰ σέ συγχωρήσω; καὶ διατί;

— Διὰ τὸν θάνατόν σου.

— Αὐτὸ μὴ τὸ λέγεις. Ἐπεθύμησα, μὲ τὴν αὐτὴν θερμότητα μὲ ὅσῃ καὶ ἡ Ἐξοχότης Σου, τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς μας· δὲν εἶμαι λοιπὸν ὀλιγώτερον τῆς Ἐξοχότητός Σου ἔνοχος. Πρῶτος ἐγὼ ἐμελλὰ νὰ σέ συγχωρῶ διὰ τὴν νίκην· τελευταῖος λοιπὸν θὰ σέ ὀνειδίσω διὰ τὴν ἥτταν.

— Ὡ! ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου μόνης ἔπρεπε νὰ πέσῃ ἡ εὐθύνη ὀλόκληρος. Ἐγὼ ὅλα τὰ διωργάνισα· ἐγὼ ἔσκαψα τὴν ἄβυσσον ὅπου ἐπέσαμεν ὅλοι· καὶ, ἂν τώρα σὺ ἀποθνήσκῃς, ἐγὼ, τέκνον μου, σ' ἐφόνευσα!

— Μὴ φροντίζεις, πάτερ μου, περὶ τῆς τύχης μου· τὴν ζωὴν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ σέ ἔλαβα, τὴν θυσιάζω διὰ σέ εὐχαρίστως. Ἄν ἐπιμένῃς νὰ λάβῃς ἀπ' ἐμέ συγχώρησιν, ὦ! Θεέ μου! τὴν ἔχεις ἀναμφισβόλως· ἀλλ' ἐγὼ κυρίως πρέπει νὰ ζητήσω συγχώρησιν ἀπὸ σέ, καὶ, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ζητῶ τὴν εὐλογίαν σου.

— Ἐχε τὴν, ἀγαπητέ μου υἱέ, καὶ εἴθε ὁ ὕψιστος νὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ ἀμφοτέροις! ἀνέκραξε μὲ ζέσιν πολλὴν ὁ Νορθουμπερλάνδ. Ἄν αἱ ἀπλούστεραι ἱερεῖαι ἡδύναντο νὰ συγκινήσουσι ὑπὲρ σοῦ τοὺς δικαστάς μας, δὲν θὰ παρέδιδεκα καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο μέσον· ἀλλὰ γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι εἶναι ἀδυσώπητοι.

— Καλῆτερα νὰ πάθω χιλίους θανάτους, παρὰ νὰ ἰδῶ τὴν Ἐξοχότητά Σου ἐξυτελιζομένην εἰς τοιοῦτον βαθμόν! Μὴ τοὺς ζητῇς τίποτε ἄλλο, μυλόρδε, παρὰ ταχεῖαν ἀπόφασιν. Ὅχι ἐνώπιον δικαστῶν, ἀλλ' ἐνώπιον δημίων ἔχομεν νὰ ἐμφανισθῶμεν.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Νορθάμπτων. Δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ ἐλπίσωμεν, καὶ ἐπομένως τίποτε νὰ φοβηθῶμεν. Τὸ παιγνίδιον τὸ ἐχάσαμεν, λοιπὸν πρέπει νὰ πληρώσωμεν.

— Ἐχεις δίκαιον, μυλόρδε, ἀπεκρίθη ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν ὁ δούξ, πρέπει νὰ πληρώσωμεν· ἀλλὰ διατί νὰ μὴν ἡμπορῶ νὰ πληρώσω ἐγὼ δι' ὅλους!

— Ἀς ὑποφέρωμεν τὴν ἐναντίαν τύχην ὡς ἄνδρες, ἐπανελάθειν ὁ Νορθάμπτων, καὶ ἄς μὴν ἀρήσωμεν, διὰ τῆς ἀδυναμίας μας, νὰ θριαμβεύσουσι περισσότερον οἱ ἐχθροί μας. Ἐπειτα, ἡ ὑπομονή σου, μυλόρδε, ἀρκεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ ὑπομονὴν καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, οἵτινες, συγκρινόμενοι μὲ τὴν Ἐξοχότητά Σου, ὀλίγα ἔχομεν νὰ χάσωμεν.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Νορθουμπερλάνδ, ἡ ὑπομονή μου τῷ ὄντι εἶναι τοιαύτη, ὥστε δὲν ἤξεύρω ἂν ἐπιθυμῶ νὰ γείνω πάλιν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἤμην. . . Καὶ μολαταῦτα, ἐπρόσθεσε σφίγγων τοὺς ὀδόντας του, μὲ μέθην χαρᾶς θ' ἀνελάμβανα τὴν ἐξουσίαν,

(Φυλλάδιον 45. Τομ. Β'.)

διὰ μίαν μόνην ὥραν, καὶ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ τοῦ ἀθλήου. . .

— Τίνος;

— Τοῦ Σίμωνος Ρενάρ.

Τότε ἐπεκράτησε πρὸς καιρὸν σιωπὴ, καὶ ἔπειτα, ὁ Νορθουμπερλάνδ ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς φρουρᾶς, περιπατοῦντα εἰς τὸ βάθος τοῦ προαυλίου, καὶ τὸν ἠώτησεν ἂν ἤξευρε τίποτε περὶ τῶν σκοπῶν τῆς βασιλείσσης διὰ τὴν λέδην Ἰωάνναν Δώδλεϋ.

— Ἡ Μεγαλειότης Της, λέγουσι, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός, κλίνει ὑπὲρ τῆς ἐπιεικείας· ἀλλ' οἱ σύμβουλοί της γνωμοδοτοῦν ὑπὲρ τῆς αὐστηρότητος.

— Ἀλλοίμονον! τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ δούξ· ἡ ἀδυσώπητος ἔχθρα των, καταδιώκουσα αὐτὴν, ἐμὲ καταδιώκει.

Τέλος πάντων, ἠνοίχθη πύλη μικρὰ καμαρωτῇ, πρὸς τὴν ὁποίαν διευθύνθη ὁ ἀξιωματικός, ἀφ' οὗ ἐπροσκάλεσε τοὺς δεσμίους νὰ τὸν ἀκολουθήσουσι, λέγων ὅτι ἡ φρουρά των τοὺς ἐπερίμενε· καὶ μετ' ὀλίγον, μεταξὺ δύο στοίχων δορυφόρων, ἐφθασαν οὗτοι εἰς τὰς ὀχθὰς τοῦ Ταμέσως, ὅπου ἤρξαν λαὸν πολὺν, ἀνυπόμονον νὰ ἰδῇ δυστυχοῦντα τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐγέρωχος εὐδαιμονία πρὸ πολλοῦ καταφρόνει τὸ κοινὸν μῖσος. Ὁ Νορθουμπερλάνδ, γνωρίζων ὅτι ὁ λαὸς δὲν τὸν ἠγάπα, ὅτι, μεταξὺ τοῦ ἀναριθμήτου τούτου τῶν περιέργων πλήθους, δὲν εἶχεν οὔτε ἓνα μόνον φίλον, καὶ ὅτι ὅλοι ἀπ' ἐναντίας ἔχαιραν διὰ τὴν πτώσιν του, δὲν ἐφαίνετο ποσῶς τεταραγμένος, ἀλλ' ἐπροχώρει μὲ βῆμα τόσον σταθερὸν, καὶ ἔστρεφε περὶ αὐτὸν βλέμματα τόσον ὑπερήφανα, ὥστε καθεὶς, διαβάζωντος αὐτοῦ, ἐκυριεύετο ὡς ἀπὸ μαγείαν, καὶ ἐχαμύλωνεν ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ βάδισμα τοῦ Νορθάμπτων ἦτον σοδάρων καὶ ἀξιοπρεπές, τὸ δὲ τοῦ Γώργουικ ἀγέρωχον καὶ ὑπεροπτικόν. Προηγείτο αὐτῶν ὁ ἄρχων δεσμοφύλαξ, ὅστις, κατὰ τὴν τότε εἰς τὰ τῆς ἐσχάτης προδοσίας ἐγκλήματα συνήθειαν, ἐβάσταζεν ἐπὶ τῶν ὤμων πέλεκυν τοῦ ὁποίου τὴν κόψιν ἔπρεπε νὰ κρατῇ γυρισμένην πρὸς τοὺς καταδίκους μὲν ἂν ἐκαταδικάζοντο, πρὸς τὸ ἀντίθετον δὲ μέρος ἂν ἀθωνόντο, ἢ πρὸ τῆς ἀποφάσεως.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΕΝΟΣ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝΟΥ.

Ὁ πατὴρ Φριδερίκου τοῦ Μεγάλου, Γουλιέλμος ὁ Α', βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, ὁ μονάρχης ἐκεῖνος ὁ θεωρῶν ἀνοίκιστον εἰς τὴν βασιλικὴν ἀξιοπρέπειαν τὸ νὰ παίξῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὸν αὐλὸν, ἔπαιζεν ὁ ἴδιος τὴν γραφίδα, μὲ μόνην ταύτην τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν Φριδερίκος ἦτον μουσικός ὃχι εὐκαταφρόνητος, ὁ δὲ Γουλιέλμος ἦτον ὁ χειρότερος τῶν ζωγράφων.

Ἀλλὰ πάντοτε οἱ βασιλεῖς ἔχουν τὸ προνόμιον τοῦ νὰ ᾄδῃ κακοὶ τεχνῖται. Αἱ τέχναι χρεωστῶν εἰς αὐτοὺς διὰ τοῦτο πλειοτέρην εὐγνωμοσύνην, διότι τὸ στέμμα ἀναγνωρίζει ἄλλο στέμμα.

Ὁ Γουλιέλμος λοιπὸν οὗτος εἶχεν, ἐν τῇ τῶν

ἀνακτόρων τοῦ Ποταδᾶ, δῶμα ἰδιαίτερον, ὅπου νύχαισται τὸ δυστυχές του πάθος. Καί, σχεδὸν καθ' ἡμέραν, μετὰ τὸ γεῦμά του, ὁ βασιλεὺς μετέβαινε εἰς τὸ δῶμα τοῦτο, τὸ ὅποιον ὠμοιάζει καπνιστήριον μᾶλλον, παρὰ σπουδαστήριον ζωγράφου.

Χρωματοπίπτῃν εἶχεν ὁ βασιλεὺς γέροντά τινα ζωγράφον, Γάλλον τὸ γένος, Κορμίρ καλούμενον, πρὸς τὸν ὅποιον ἐδίδεν ἐν φλωρινίῳ τὴν φορὰν, καὶ πολλὰ ῥαβδοκοπήματα τὸν μῆνα· διότι ὁ φίλτατος μονάρχης ἦτον ἀγροῖκος εἰς ἄκρον, καὶ δύστροπος χωρὶς νὰ ᾖ εὐεργετικός. Παρεκτὸς τούτου, ἦτον τῶσον φιλάργυρος, ὥστε οἱ ῥαβδίζοντες εἰς τὴν ὑπερησὶάν του δὲν ἐπρίπε νὰ περιμένουν γλυκύτητάς τινας μετὰ τοὺς ῥαβδισμούς.

Ὁ Γάλλος μολαταῦτα ὑπέφερε τοὺς ῥαβδισμούς, διότι εἶχεν ἀνάγκην τῶν φλωρινίων· ἀνάγκην πρῶτον δι' ἑαυτὸν, καὶ δεύτερον διὰ δύο παιδιὰ τὰ ὅποια τοῦ ἐχάριζεν ὁ Θεὸς, δύο παιδιὰ ἀρσενικά, τὸ μεγαλύτερον, Ἑρρίκον, εικοσιδύω ἐτῶν, καὶ τὸ μικρότερον, Φρίτζ, δέκα ἡνδρακα ἐτῶν μόλις.

Ὁ γέρον ζωγράφος ἠναγκασθῆναι νὰ ταξιδεύσῃ εἰς Γαλλίαν δι' ὑποθέσεις τῆς οἰκογενείας του· εἰς δὲ τὴν ἀπουσίαν του, ὁ υἱὸς του Ἑρρίκος τὸν διεδέχθη πλῆστον τοῦ Γουλιέλμου.

Ὁ πατὴρ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψῃ ὅταν ἀρχίξῃ ἡ παρούσα ἱστορία· καὶ εὐρίσκομεν τοὺς δύο τοῦ υἱοῦ εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως τῆς Προυσίας. Ὁ Ἑρρίκος ἐνησχολεῖτο ἐτοιμάζων τὸ ζωγραφικὸν πυξίδιον, πρὸς χρῆσιν τοῦ βασιλέως ὅστις δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ· ἀλλὰ διέκοπτε συχνάκις τὴν ἐργασίαν του, ῥίπτων ἐλέμμημα περιέργου καὶ σκεπτικόν πρὸς τὸν βασιλικὸν κήποι, μὲ τὸν ὅποιον ἐκοινωνεῖ ἰσοπέδως τὸ σπουδαστήριον. Ἐνίοτε μάλιστα, στεναγμὸς θαυὸς ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ νέου ζωγράφου· ἐγένετο δὲ τοῦτο ὁσάκις τὸ ἐλέμμημα του, ἀφοῦ προσηλόνετο ἐπιμόνως εἰς τὴν δεινροστομίαν τῶν φιλυρῶν, ἐπανήρχετο εἰς τὸ πυξίδιον χωρὶς ν' ἀνακαλύψῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα ὀπτασίαν τινὰ προαγγελθεῖσαν ἢ ἐλπιθεῖσαν.

Ὁ μικρὸς Φρίτζ ἦτον ἐξηπλωμένος μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν γῆν εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ σπουδαστηρίου. Βιβλίον ἀνοιγμένον ὑπτιον, καὶ μένον οὕτω διότι τὸ ἐπλάκνε προτομὴ τοῦ Σωκράτους, ἐκεῖτο καταγῆς πλῆστον τοῦ πύλου τοῦ παιδίου· ἀλλ' ὁ Φρίτζ δὲν εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὸ βιβλίον· ὅλη του ἡ προσοχὴ ἦτον εἰς τὸν πύλον του, τοῦ ὁποίου ἐξέταζε τὰς πτυχὰς μὲ πολλὴν προφύλαξιν, ὡς ἂν ἐμελλε νὰ δραπετεύσῃ ἐκεῖθεν αἰχμαλώτος, τὸν ὅποιον τὸ παιδίον δὲν ᾔθελε νὰ ἐλευθερώσῃ. Καὶ τῷ ὄντι, ζωῦριον μαῦρον ἐπὶ τῇ αἰφνης, καί, ἰδὼν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἤρχισε νὰ κελαδῇ. Τὸ ζωῦριον τοῦτο ἦτον γρύλλος, τὸν ὅποιον ὁ μικρὸς μαθητὴς εἶχε κάμει τῶν σπουδῶν του σύντροφον.

Τὴν φωνὴν τοῦ ζωῦριου ἀκούσας, ὁ Ἑρρίκος ἐστράφη.

— Φρίτζ, εἶπε, οὐ πάντοτε θέλεις νὰ παίζῃς. Καὶ ἔπειτα, δὲν θὰ μάθῃς τὸν μῦθόν σου, καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὰ αὐτιά σου! Ἠξεύρεις ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν εἶναι πολὺ μαλακός.

— ὦ! δὲν φοβοῦμαι, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, εἰς-

ἀγον καὶ πάλιν τὸ κρικρὲ εἰς τὸ σκότος τοῦ πύλου του· ἡξεύρω ἀλανθάτως τὸν μῦθόν μου· καί, ἂν θέλῃς, καλέ μου ἀνάδοχε, τώρα σοῦ τὸν λέγω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς ἄλλο πρᾶγμα ἔχων ἤδη κατὰ νοῦν.

Μεθ' ἱκανὴν δὲ σιωπὴν·

— Ἀληθινὰ, ἀνάδοχέ μου, ἠρώτησεν αἰρινιδίως τὸ παιδίον. Ἡ κυρία Καρολίνα δὲν θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ σήμερον;

Τ' ὄνομα τοῦτο ἀκούσας, ὁ νέος ζωγράφος ἀνεσκήρτησε· πορφυροῦν ἔγαινε τὸ πρόσωπόν του, καί, ἀποτεινόμενος αὐστηρῶς ὁπωσούν πρὸς τὸν διακόψαντα αὐτόν, εἶπε·

— Φρίτζ, σοῦ εἶχα εἰπεῖ ποτὲ νὰ μὴ προφέρῃς τ' ὄνομα τῆς κυρίας Παννεβίτζ.

— Τὸ ἡξεύρω, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον μὲ κωμικὴν σοβαρότητα· ἀλλ' ὅταν ἤμεθα μόνοι...

— Τὸ ἴδιον εἶναι, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ Ἑρρίκος.

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπανέλαβαν καθεὶς τὸ ἔργον του.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὁ Φρίτζ, προσεκτικὸς ὡν πάντοτε, ἔλυσε καὶ πάλιν τὴν σιωπὴν.

— Νά! ἡ Μαργαρίτα εἶναι ἐκεῖ πέραν!...

Μαργαρίτα ἦτον ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Καρολίνας, καὶ πάντοτε σχεδὸν συνώδευε τὴν κυρίαν της. Ὁ πονηρὸς Φρίτζ λοιπὸν τὰς εἶχεν ἰδεῖ καὶ τὰς δύο συγχρόνως· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀδελφὸς του τοῦ εἶχεν εἰπεῖ νὰ μὴ προφέρῃ τ' ὄνομα τῆς κυρίας, νύχαισται νὰ ὀνομάσῃ τὴν ὑπηρετίδα, ἡξεύρων καλῶς ὅτι διὰ τῆς μιᾶς θὰ ἐμαντεύετο ἡ ἄλλη.

Ἄμα ἀκούσας ὁ νέος ζωγράφος τὴν ἐκφώνησιν τοῦ Φρίτζ, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου.

Καὶ ἀληθῶς, ἡ κυρία Παννεβίτζ ἐπροχώρει θραδέως, νέουσα κάτω τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Ἑρρίκος ἰδὼν αὐτὴν, ὤχρασε, τὰ γόνατά του ἐλόγισαν, καί, θέλων νὰ σταθῇ ὀρθίως, ἐστηρίχθη εἰς ἓν τῶν θρανίων. Ἐνευσεν ἔπειτα πρὸς τὸν ἀδελφόν του, καὶ τὸ παιδίον, ἐννοήσαν τὸ νεῦμα τοῦτο, ἐπῆρε τὸ βιβλίον του καὶ τὸν πύλον του, καὶ ἐπῆγε νὰ μελετήσῃ τὸ μάθημά του εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ παλατιοῦ.

Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο, ἡ Καρολίνα εἶχε προχωρήσει· καὶ μετ' ὀλίγον, διστάζουσα, δειλὴ καὶ πλήρης συγκινήσεως ἀκόμη διὰ τὸ τολμηρὸν τῆς κίνημα, ἡ νεανὶς ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ σπουδαστηρίου. Ὁ Ἑρρίκος, τεταραγμένος εἰς ἄκρον, καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῇ, δὲν ᾔδυνῆθη οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ· δὲν ἐτόλμησε μάλιστα οὔτε ν' ἀτενίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν κυρίαν Παννεβίτζ· ἡσθάνετο ὅμως ὅτε ἦτον ἐμπροσθέν της, διότι ἡ παρουσία τοῦ προσφιλοῦς προσώπου φωτίζει ὅλα τὰ πράγματα, καὶ μᾶς περιτυλίσσει ὡς εἰς σφαῖράν τινα ἀκτινοβολίας, ἀπὸ τὸ πρόσωπον αὐτὸ προερχομένης.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ κυττάξῃ τὴν Καρολίαν, ὁ Ἑρρίκος τὴν ἐβλεπε θαυμασίως. Ἐμμεν εἰς ἑκστασιν ἐμπροσθεν τῶν μεγάλων καὶ κυανῶν ὀφθαλμῶν της, ὅθεν ἐξήρχετο ἐλέμμημα καθαρὸν καὶ ἄδολον, ὡς τὴν καρδίαν τῆς ὁποίας ἦσαν διε-

μηνείς. Ἐθαύμαζε τὸ ἐλαφρῶς πως ὑπεροπτικὸν ἔκεινο στόμα, τὸ ὁποῖον τὸ ψεῦδος δὲν εἶχε μολύνει ποτέ, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπλανᾶτο μελαγχολικὸν μειδίαμα. Ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐκείνη κόμη, τὴν ὁποῖαν ἔφερεν ὑψηλοπρεπῶς, ὡς ἡ βασιλισσα φέρει τὸ στέμμα της, τὸ λιγυρὸν της ἀνάστημα, ὅπου ἡ χάρις δὲν ἀπέκλειε τὴν βρώμα καλὴν, διέγειραν τὸν ἄφρων τοῦ νέου ζωγράφου θαυμασμόν. Ἀλλ' ὅτι περισσότερον τὸν ἐξέπληττεν, ἦτον ἡ ὁμοιοσύνη παρὰ τολμος ἀφέλεια ἐκείνη, τὸ μέγα, ἡ μᾶλλον ἡ ἀντίθεσις ἐκείνη τῆς δειλίας καὶ τῆς εὐτολμίας, ἡ αὐθαδὴς ἐκείνη ἀθωότης, ἡ ἀποτελοῦσα τὸν διακριτικὸν καὶ θελκτικὸν χαρακτῆρα τῶν ξανθῶν παρθένων τῆς Σπρέας.

Ἡ Καρολίνα ἐλάλησε πρώτη.

— Κύριε Ἑρρίκος, εἶπα μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ὁ πατήρ σου καὶ διδάσκαλός μου εἰς τὴν σκιαγραφίαν κύριος Κορμὺρ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν;

— Ὁχι, κυρία μου, ὅχι ἀκόμη, ἐτραύλισεν ὁ Γάλλος.

— Ἐπιθυμεῖς βέβαια πότε νὰ φθάσῃ;

— Μάλιστα, κυρία μου, ἀπεκρίθη ἀσκόπως ὁ νέος ζωγράφος, πολὺ τὸ ἐπιθυμῶ.

— Ἐγὼ δὲν τὸ ἐπιθυμῶ, εἶπε στενάζουσα καὶ ἐρυθρίωσα ἡ Καρολίνα.

Ὁ Ἑρρίκος ἔρριψεν ἐπὶ τῆς νεάνιδος βλέμμα ταχύτατον, ὡς ἂν ἔλεγε· Διατί;

— Διότι, εἶπεν ἡ Καρολίνα, ἀποκρινομένη εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο, διότι δὲν θὰ ἔχω πλέον ἀνάγκην νὰ ἔρχωμαι νὰ σ' ἐρωτῶ, καὶ νὰ μανθάνω ἂν ἐφθασεν ὁ διδάσκαλός μου· καὶ ἐπομένως, Ἑρρίκος, δὲν θὰ σὲ βλέπω πλέον.

Καί, ἐνῷ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, μεγάλη σταγὼν δακρύων ἔτρεξεν εἰς τὰ μακρὰ της βλέφαρα, καὶ ἔπειτα ἀντήχησεν εἰς τὴν γῆν ὡς ἡ πρώτη σταγὼν τρικυμίας.

Ὁ νεανίας ἤσθλην ἀλγυνῶς τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ πόνου τοῦτου εἰς τὴν καρδίαν του· ὠχρίατε καὶ ἐκλονήθη μετὰ ταῦτα, πλησιάζων εἰς τὴν νέαν, καὶ κυττάζων αὐτὴν μὲ βλέμμα θλιβερόν, εἶπε·

— Θεὲ μου πανάγαθε! ἔρχεσαι, κυρία μου, νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃς καμμίαν συμφορὰν;

— Ναι, καὶ τὴν μεγαλητέραν ὅλων τῶν συμφορῶν, κύριε Ἑρρίκος· ὁ πατήρ μου θὰ μὲ ὑπανδρεύσῃ.

Καί, ὡς ἂν διὰ τῆς ἐξομολογήσεως ταύτης ἤλευθερώθῃ ἀπὸ καταθλιπτικῶν εἰδῶν, ἐκίθησε πλήρης ἀτονίας ἐπ' αὐτὸν δρυῖντος κιθωτίου, κειμένου πλησίον τοῦ σπουδαστήριου.

Ὁ Ἑρρίκος, τοῦτο ἀκούσας, καὶ ἔντρομος γενόμενος, ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

Μετὰ μακρὰν παύσιν, ἡ νεὰς ἠκολούθησε·

— Γνωρίζεις τὸν κύριον Καννεμπέργ, τὸν γραμματέα τοῦ βασιλέως;

— Πολὺ καλὰ! τὸν ἀκαδημαϊκόν, τὸν μυθοποιόν. Δὲν εἶναι αὐτός;

— Αὐτός αὐτάτατος. Μὲ εἶδε, καί, κατὰ δυστυχίαν μου, τοῦ ἤκουα. Ὡ! δὲν σφάλλω εἰς τοῦτο. Ἑρρίκος· πάντοτε δυσάρεστος πρὸς αὐτὸν ἐφάνην.

— Δυσάρεστος, Καρολίνα; Ἀλλοίμονον! καὶ ἡμπορεῖ τοῦτο νὰ γένη; ἐπανελάθεν ὁ νέος ζω-

γράφος μὲ φωνὴν λύπης καὶ ἐπιπλήξεως ἐνταύτῳ, ἥτις εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην ἦτον πολὺ παράξενος. Καὶ ἡμπορεῖς τάχα νὰ ᾔσῃς δυσάρεστος εἰς κανένα; Ἐπειτα, κυρία μου, τὸ συμβάν τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Εἴτε μὲ τούτον ὑπανδρεύῃς, εἴτε μὲ ἄλλον, τί μὲ μέλει; Ἡ θλίψις μου θὰ ᾔσῃ πάντοτε ἡ αὐτή· νομίζεις ὅτι ἐμωράνθη ποτέ τόσον, ὥστε νὰ ἐλπίσω, ἐγώ, τεχνίτης πτωχός, ἄπορος καὶ ἀφανής, νὰ νυμφευθῶ νέαν εὐγενῆ καὶ πλουσίαν; Τὴν εὐτυχίαν ταύτην μόνον εἰς τ' ὄνειρόν μου ἐτόλμησα νὰ τὴν ἰδῶ διότι, ἂν ᾔθελα ποτέ, ἔξυπνος ὢν, νὰ προσηλωθῶ εἰς αὐτὴν τὸν νοῦν μου, ἡ καρδία μου ἐφλέγετο εἰς τὸ στήθος μου, ζάλη φρικτὴ μ' ἐκυρίευε, καὶ μόνος ὁ τοιοῦτος στοχασμός ἦτον ἱκανὸς νὰ μὲ φονεύσῃ. Ὡ! ἄκουε, Καρολίνα, ἄς τ' ἀφήσωμεν πλέον.

— Πτωχὲ νέε! πόσον μὲ ἀγαπᾷ, καὶ πόσον πάτχει! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ νέα Παννεβίτζ.

— Καὶ ὁ γάμος αὐτός, εἶπεν ἀγωνιῶν ὁ Ἑρρίκος, ὁ γάμος αὐτός ποῖαν ἡμέραν θὰ γείνη;

— Αὐτὸ ἀπὸ μίαν μόνην περίστασιν ἐξαρτᾶται, ἀπεκρίθη ἡ Καρολίνα. Ἡξέυρεις, φίλε μου, πόσον κατατρώγει τὸν πατέρα μου ἡ φιλοδοξία. Οἱ τίτλοι καὶ αἱ τιμαὶ τοῦ γυρίζουν τὴν κεφαλὴν· μὲ ἀγαπᾷ, καθὼς πολλάκις σου τὸ εἶπα, ἀλλ' εἶναι καλὸς νὰ δώσῃ τὴν κόρην του, καθὼς καὶ τὴν ζωὴν του, εἰς ἀντάλλαγμα παρστήμου, ἡ ὑπουργήματος αὐλικοῦ. Ἀρῶ λοιπὸν ὁ ἀρχικλειδοῦχος τοῦ βασιλέως ἀπέθανεν, ὁ πατήρ μου δὲν κοιμᾶται πλέον, καὶ περὶ ἐνός καὶ μόνου πράγματος ἐνασχολεῖται μὲ τὸν ἀκαδημαϊκόν. Ὅλοι του αἱ εὐχαί, ὅλοι του οἱ λόγοι, ὅλα του τὰ κινήματα, πρὸς ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀποτείνονται:

Ν' ἀπολαύσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀρχικλειδοῦχου.

— Τὴν ὁποῖαν ὁ βασιλεὺς, φιλαργυρίας ἕνεκα, θ' ἀφῇσῃ χρεοῦσαν ὅταν ἡμπορεῖ περισσότερον καιρόν.

— Ναι, ὁ κύριος Καννεμπέργ, τὸ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα μου. Φαίνεται μάλιστα ὅτι πρέπει νὰ ᾔσῃ πολὺ αὐθάδης ὅστις καθιστοῦσθαι εἰς τὸν βασιλεῖα αἰτήσιν περὶ τοῦτου, καὶ κάνεις εἰς τὴν αὐλήν δὲν ἔχει τὴν τοιαύτην τύλην· ἀλλ' αὐτοὶ ὅλα τὰ προεἶδαν· ἤκουσα σήμερον τὸ σχέδιον τῆς βραδυνῆς των. Ὁ κύριος Καννεμπέργ, μὲ διαφόρους προτάσεις, καὶ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, θὰ εἰσάξῃ τὸν πατέρα μου εἰς προσκύνησιν τοῦ βασιλέως· καὶ οἱ δύο, ὁ πατήρ μου καὶ ὁ μυθοποιός, θὰ πειραχθῶσιν νὰ εὕρουν τὴν ἀρμοδίαν στιγμήν· ὅταν δὲ ἡ στιγμή αὕτη φθάσῃ, ὁ γραμματεὺς θὰ τολμήσῃ νὰ λαλήσῃ ὑπὲρ τοῦ θαυμάσιου Παννεβίτζ. Ἐξ ἄλλου μέρους, ὁ πατήρ μου ὑπεσχέθη ἐπιστήμῳ ὅτι, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν λάβῃ τὸ δίπλωμα τοῦ ἀρχικλειδοῦχου, τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἡμέραν ἐγώ, ἡ θυγάτηρ του, θὰ γένω . . .

— Κυρία Καννεμπέργ, εἶπεν ὁ νέος ζωγράφος, ἀποπρατόνων τὴν φράσιν της.

— Ὡ! μὴ προφέρῃς τ' ὄνομα τοῦτο, διέκυψεν ἡ Καρολίνα, διότι εἶναι κακὸς οἰωνός· ῥί' ἡμᾶς. Ἄκουσε· ἐσαφῆσθην ὀρίμως, ἐπρόσθεσε μὲ τόνον ἰσχυράς πεποιθήσεως. Τοῦτο μόνον ἡξέυρω, ὅτι

νὰ παρακούσω μὲν τὸν πατέρα μου δὲν θὰ τολμήσω, διότι τὸν φοβοῦμαι τόσο, ὥστε οὔτε καὶ νὰ συλλογισθῶ δύναμαι τὸ τοιοῦτο· ἡ ἡμέρα δὲ καθ' ἣν μὲ ὑπανδρεύσῃ θὰ ᾔῃαι ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου μου.

Ὁ Ἑρρίκος ἔφριξεν ὡς ἂν ἤκουσεν, ὅχι ἀπειλὴν, ἀλλὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆν τοῦ συμβάντος.

Ἦψωτε τοὺς ἐντρόμους, ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ ἀγνόν καὶ ὑπερήφανον τῆς νεάνιδος Παννεβίτζ πρόσωπον. Ἡ γαλήνη καὶ εὐτολμος τοῦ προσώπου τοῦτου μορφῇ, ἡ ἡρώϊκὴ ἐκείνη σταθερότης καρδίας ὑποτεταγμένης ἐν τούτοις εἰς τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, τὸν ἔρριψαν εἰς μεγάλην ἀπορίαν καὶ ἔκστασιν. Ἀπὸ τὴν ὑπεροχὴν ταύτην τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τὴν γενναϊότητα ταύτην τῆς ἀγάπης παρασυρόμενος, ὁ Ἑρρίκος ἠσθάνθη ὅτι ὁ θαυμασμός του ἐξηφάνιζε τὴν λύπην του, καὶ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, χωρὶς καὶ νὰ τὸ νοήσῃ, ἠτοιμάσθη νὰ γονυπετήσῃ ἔμπροσθεν τοιαύτης γυναικὸς.

Ἡ Καρολίνα τὸν ἐμπόδισε διὰ τοῦ βλέμματος καὶ διὰ τῆς χειρὸς.

Τὴν χεῖρα ταύτην ἀρπάσας, ὁ Γάλλος τὴν ἐσκέπασε μὲ φιλήματα καὶ μὲ δάκρυα.

Ἡ κυρία Παννεβίτζ, συνελοῦσα ἀπὸ τὴν στιγμαίαν τῆς ἐξαψιν, καὶ κατανυγθεῖσα καὶ αὐτὴ, ἀπέσυρεν ἡσύχως τὴν χεῖρά της· ἔπειτα, στρέφοντα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ καθαρά, διότι τὰ βλέμματά της εἶχαν σκοτισθῇ ἀπὸ τὰ δάκρυα, τὸν ἀπεχαιρέτησε δειλῶς, καὶ ἔγεινεν ἄφαντος διὰ τοῦ κήπου.

Ὁ νέος Κορμιρ τὴν ἔβλεπε φεύγουσαν· ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ὡς, διὰ τῆς ἀκινήσιος του ταύτης, θέλων νὰ παρατείνῃ τὰς συγκινήσεις τῆς συνεντεύξεως ἐκείνης.

Τοσαύτη δὲ ἦτον τοῦ δυστυχοῦς νέου ἡ ταρχὴ, ὥστε ἔλυσμόνησε νὰ προσκλήσῃ τὸν μικρόν του ἀδελφὸν Φρίτζ, ὅστις ἔπαιζεν εἰς τὴν αὐλὴν μὲ τὸν γρύλλον του, χωρὶς νὰ ἔχῃ κατὰ νοῦν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπουδαστήριον.

Ἐντὸς ὀλίγου λοιπόν, κραυγαὶ ὀξεῖαι, ἀνχιμινυόμεναι μὲ ἰσχυρὰν καὶ ἡχητικὴν φωνήν, ἐξύπνισαν τὸν Κορμιρ ἀπὸ τὴν βαθεῖάν του σύνοιναν.

— Ὁ βασιλεὺς! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, σφραγίζων τοὺς ὀφθαλμούς του μὲ τὸ μαντίλιον, καὶ λαμβάνων εἰς χεῖρας τὸ πυζίδιον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὀξεῖα φωνὴ ἐπανελάβε τοὺς κλαυθμυρισμούς της·

— ὦ Θεέ μου! διελογίσθη, εἶναι ὁ Φρίτζ, εἶναι ὁ ἀδελφός μου, τιμωρούμενος ἀπὸ τὸν βασιλέα. Καὶ ἐγὼ τὸ ἔστειλα, τὸ ἄθλιον παιδίον! Ἄ! διάβολε! καὶ ἂν, πρὸς δικαιολογίαν του, ὁ Φρίτζ μ' ἐπρόδιδε!

Τότε, ἀπὸ τὸν φόβον τοῦτον ἐπίσης, ὡς καὶ ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς του κυριευόμενος, ὁ Ἑρρίκος διευθύνθη πρὸς τὴν αὐλὴν, θέλων νὰ ἐμποδίσῃ, ἂν ἦτον ἀκόμη καιρὸς, πᾶσαν ἐξήγησιν, καὶ συγχρόνως νὰ μειτεῖσθῃ ὑπὲρ τοῦ ἀθώου ἀδελφοῦ του.

Καὶ ἀλχθῶς, ὁ βασιλεὺς ἐκράτει τὸν Φρίτζ ἀπὸ τὸ αὐτίον, καὶ τὸν ἐπέπληττε πικρῶς· τὸ δὲ παιδίον γελοῖως καὶ ἀλλοκότως ἐκλαυθμύριζε.

Τοῦτο βλέπων, ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἤδη ἀνοίξει τὸ στόμα του νὰ μειτεῖσθῃ ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος· ἀλλ' ἐσιώπησεν ἀμέσως, διότι εἶδε πλησίον τοῦ γραμματέως Καννεμπέργ ἀνθρώπον τινα μικρόσωμον, ἰσχνόν, τραχύν, μὲ μεγάλους μύτακας, προσκυνοῦντα ἀδικοῦτως, ὅστις δὲν ἦτον ἄλλος, εἰμὴ ὁ βαρόνος Παννεβίτζ ὁ ἴδιος.

Πῶς νὰ εἰπῇ εἰς τὸν βασιλέα; — Μεγαλειότατε, συγχώρησε τὸν Φρίτζ· ἐγὼ τὸν ἔστειλα εἰς τὴν αὐλὴν. — Καὶ διατι, κύριε; — Διότι συνωμοτοῦν μὲ τὴν κυρίαν Παννεβίτζ, τὴν θυγατέρα ἐδῶ τοῦ κυρίου βαρόνου. »

Ἐφριξεν ὁ Ἑρρίκος εἰς μόνην τὴν ιδέαν τῆς τοιαύτης ἀνακαλύψεως, καὶ ἐτρόμαξε μήπως τὸν καταδώσῃ τὸ παιδίον δικαιολογούμενον διὰ τὴν φυγὴν του.

Ὁ βασιλεὺς, κρατῶν ὁλονέν τὸν Φρίτζ ἀπὸ τὸ αὐτίον, τὸν ἐπέπληττε πάντοτε, ἀπταιστούμενος μὲν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμπόδιζε τὸν γέροντα Γουλιέλμον νὰ ᾔῃαι σοβαρώτερος κατὰ τὴν χεῖρα, παρότε ἦτον κατὰ τὴν φωνήν· τὸν ἐκίνει δὲ διὰ τοῦ αὐτίου ὅσον καὶ ὅπως ᾔθελεν, ἀπαρallaκτως σχεδὸν ὡς ὁ ναύτης κινεῖ τὸν λέμβον διὰ τοῦ πηδαλίου.

— Ἄ! διαβολόπουλον! Ἄ! θεομπαίκτη! τοῦ ἔλεγεν ὠργισμένος, δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παίζῃς πρὶν μάθῃς τὸ μάθημά σου; Ἄ! κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μὲ ὑπακούεις, ἀναθεματισμένε;

— Ἡξεύρω τὸν μῦθόν μου! ἡξεύρω, Μεγαλειότατε, τὸν μῦθόν μου! ἐκράυαζεν ὁ Φρίτζ κατ' ὅλους τοῦ πόνου καὶ τῶν θρήνων τοὺς τόνους.

Αὐτὴ ἦτον ὅλη ἡ ἀπόκρισις του.

— Ἄ! ἡξεύρεις τὸν μῦθόν σου; πολὺ καλὰ! τώρα τὸ βλέπομεν, ἔλεγεν ὁ Γουλιέλμος, σύρων πάντοτε πρὸς τὸ σπουδαστήριον τὸ θυμά του.

Φθάσας ἐκεῖ, ὁ Φρίτζ, μὲ τὸ πρόσωπον πορφυροῦν καὶ τὸ αὐτίον κατακόκκινον, διεύθυνε πρὸς τὸν ἀδελφόν του βλέμμα οἰκτρὸν ὡς ἂν ἔλεγε· — Κύτταξε, Ἑρρίκε, πόσον μυστικός εἰμαι· ὀλοκαύτωμα προσφέρω τὰ αὐτὰ μου εἰς τὸν βωμόν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Καὶ τῷ ὄντι, μικρὰ δὲν ἦτον ἡ θυσία· διότι, ἂν ὁ βασιλεὺς ἠκολούθει νὰ τζιμπᾶ δυνατώτερα καὶ περισσότερον καιρὸν, κίνδυνος ἦτον ν' ἀφῆσθαι τὸ μειράκιον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὴν προσφορὰν του.

Ὁ Γουλιέλμος εἶχεν ὀρεξιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἐχλεύαζε τὸν γραμματέα του Καννεμπέργ.

— ὦ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, τοῦ ἔλεγε, λάλει μου περὶ τῆς ἀκαδημίας μου, σὲ συμβουλεύω. Ωραία, μὰ τὸν Θεόν, ἐφεύρεσις! ἀκαδημία, καὶ νὰ μὴν ἡξεύρῃ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ διατί ὁ καμπανίτης οἶνος εἶναι ἀφρώδης.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Καννεμπέργ; ἀφ' ἐνὸς μέρους μὲ προσβεβλημένην φιλοτιμίαν ὡς ἀκαδημαϊκός, ἀφ' ἑτέρου μὲ δουλοπρεπῆ ὑποταγὴν ὡς γραμματέως τοῦ γέμματος· Μεγαλειότατε, τοῦτο δὲν εἶναι ὁλωςδιόλου σφάλμα μας. Ἀπεκρίθημεν ὅτι τότε μόνον ἠδυνάμεθα νὰ λύσωμεν ἐν πλήρει γνώσει τὸ πρόβλημα, ὅταν ἡ Μεγαλειότης σου διατάξῃ νὰ μᾶς δοθῇ κοφίνιον μὲ τεσσαράκοντα φιάλας καμπανίτου.

— Αἶ! κατὰ διαβόλου καὶ θεῶ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, διότι ἦτον κατὰ πολλὰ φυλάργυρος. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ πῆ κανεῖς τὸν οἶνόν μου, καὶ προτιμῶ ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου νὰ μὴ μάθω διατί ὁ καυπαίντης εἶναι ἀφρώδης, παρὰ νὰ μεθύσω δι' ἐξόδων μου τὴν ἀκαδημίαν μου.

— Πολὺ καλὰ ἔκαμες, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Καννεμπέργ· ἐσύνθησα μάλιστα μῦθον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπιγραφόμενον· *Ἑλέφας καὶ Χυροδιδάσκαλος*.

— Ἄν ὁ μῦθος αὐτός δὲν ἀξίζῃ καλῆτερα παρὰ τὸν *Βάτραχον* καὶ τὸ *Κολοκύνθιον*, σὲ συμβουλεύω, φίλε μου, καὶ ἄλλους νὰ μὴ συνθέσῃς, καὶ αὐτοὺς νὰ τοὺς λησμονήσῃς.

Ὁ Καννεμπέργ ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του.

Ὁ βαρόνος ἀπ' ἐναντίας ἐγέλα φιλοφρονητικῶς δι' ὅλους τοὺς λόγους, ὅσοι ἐπιπταν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦμονάρχου· ἀλλὰ τότε, ὁμυθοποιὸς, παροργισθεὶς διὰ τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ μέλλοντος πενθηροῦ του, ἐτόξευτε μανιακὸν βλέμμα κατ' αὐτοῦ.

Ὁ Παννεβίτζ, συγχυσθεὶς ὀλίγον διὰ τὴν ἄφρων ταύτην ἐπίπληξιν, ἀπεκρίθη διὰ παντομίμου κινήματος ἐκφράζοντος τὰ ἐξῆς·

— Δὲν πιστεύω διόλου ὅσα λέγω, ἀγαπητέ μου Καννεμπέργ· ἀλλὰ πρέπει νὰ κολακεύσωμεν τὸν βασιλέα, καὶ ἡξεύρεις διὰ ποῖον διπλοῦν σκοπόν· τὴν θέσιν τοῦ ἀρχικλειδούχου δι' ἐμέ, καὶ τὴν κόρην μου Καρλίναν διὰ σέ.

Ἐν τούτοις, ὁ βασιλεὺς εἶχε καταλάβει τὴν συνήθη εἰς τὸ σπουδαστήριον θέσιν του· ἀπέθεσε πρῶτον τὴν ῥάβδον του εἰς τὴν γωνίαν, ἔλαβε τίπταν χονδρὴν, μεταξὺ δέκα δώδεκα, τεθειμένων κατὰ τάξιν εἰς ἐπίτηδες πιποθήκην, καὶ ἔπειτα, ἐκπέμπων νέφη καπνοῦ, ὥπλισθη μὲ τὸ ζωγραφικὸν χειροστήριγμα καὶ μὲ τὴν γραρίδα.

Ὁ βασιλικὸς πίναξ, τὸν ὁποῖον τελευταίαν φορὰν ἐπεξεργάζετο, παρίστανε τὸν γνωστὸν μῦθον τοῦ Λαφονταίνου, *Ἀλώπηξ καὶ Κόραξ*· διότι ὁ Λαφονταίνος ἦτον ὁ ἀγαπητὸς συγγραφεὺς, ἢ μᾶλλον ὁ μόνος γάλλος συγγραφεὺς τὸν ὁποῖον ἠδύοκει νὰ τιμᾷ ἡ θαναυσοτάτη καὶ προυσικωτάτη Μεγαλειότης Του.

Περὶ τὸν ἔσω ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ βαρόνος Παννεβίτζ εὗρίσκετο εἰς ἐκστάσιν ἔμπροσθεν τοῦ γελοίου ἐκείνου πίνακος· τὰ ἐγκώμια του, αἱ ἐκφωνήσεις του, αἱ παραφοραὶ του, ἔκαμαν καὶ ἀνδριάντα ἀπὸ λευκὸν μάρμαρον νὰ κοκκινίσῃ.

Ὁ Καννεμπέργ, ἀντὶ νὰ λαλήσῃ περὶ τῆς ἀξίας τῆς εἰκόνος, ἐλάλησε περὶ τοῦ θέματος.

— Πάλιν μὲ τὸν ἀγαπητὸν σου ποιητὴν, Μεγαλειότατε;

— Ναί, κύριε μυθοποιέ, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ νέφους τοῦ καπνοῦ του, καὶ ἀκολουθῶν νὰ χρωματίξῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν εἰκόνα του· πάντοτε μὲ τὸν Λαφονταίνον· μὴ σοῦ κακοφαίνεται, διότι αὐτὸς εἶναι ἄδολος ὡς τὸ χρυσόν. Ἀφελὴς, εὐληπτος, ἀγαθὸς, ἀληθὴς πρὸ πάντων, δὲν τρέχει νὰ ζητῇ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὰς δεκατέσσαρας ὥρας, καὶ παραλείπω ὅτι τὰ ζῶα του λαλοῦν ὡς ἄνδρες εὐφρεῖς. Εἶναι ἀληθὲς, ἠκολούθησε μυκτηρίζων κρυ-

φίως, εἶναι ἀληθὲς, ὅτι εἰς μερικὰς ἀκαδημίας, οἱ εὐφρεῖς ἄνδρες λαλοῦν ὡς τὰ ζῶα.

— Συμφηρισμός, Μεγαλειότατε, συμφηρισμός, εἶπεν ὁ βαρόνος καὶ ἐξεκαρδίσθη γελῶν.

Ἀλλ' ὁ Καννεμπέργ, χωρὶς ποσῶς νὰ γελάσῃ, ἐκεραυνοβόλησε κατὰ τοῦ Παννεβίτζ βλέμμα δυσαρεστίας καὶ περιφρονήσεως.

Ὁ Ἑρῶδικος ἔστεκεν εἰς τὴν γωνίαν, ἀκούων τὴν σκηνὴν ταύτην, χωρὶς ποσῶς νὰ λάβῃ μέρος· καὶ ὁ μικρὸς Φρίτζ ἐξεστῆθιζε τὸ μάθημά του, τρίβων καὶ χαδεύων τρυφερὰ τὸ πονεμένο αὐτὸν του.

Μετὰ μικρὰν δὲ παύσιν, ἡ συνομιλία ἤρχισεν ἐκ νέου.

— Φοβοῦμαι, ἐπανέλαβε μὲ ὀλίγον πείσμα ὁ Καννεμπέργ, ὅτι ἡ Μεγαλειότης Σου εἶσαι προκατειλημμένος ὑπὲρ τοῦ γάλλου μυθοποιοῦ. Ἡμεῖς εἰς τὴν ἀκαδημίαν κατηγοροῦμεν τὸν συγγραφεὰ τοῦτον ὡς στερούμενον ἀληθείας καὶ κρίσεως, καὶ προσέτι ὡς ἐπινοοῦντα μικρὰ δράματα συμβαίνοντα ἀντιστρόφως τῆς φύσεως ἢ τῶν χρήσεων τοῦ θίου. Ἐπεφορτίσθη μάλιστα νὰ συντάξῃ ἔκθεσιν περὶ τῶν παραλογισμῶν τοῦ Λαφονταίνου, καὶ θ' ἀναγνώσω τὴν ὁμιλίαν μου ταύτην εἰς τὴν σημερινὴν τῆς ἀκαδημίας συνεδρίασιν.

Ὁ βασιλεὺς ἐσήκωσε τοὺς ὦμους, καὶ ἐμουρμούρισε·

— Καϋμένε κρονόληρ!

Ὁ γραμματεὺς, προσβληθεὶς κατάκαρδα, καὶ θερμανθεὶς ὅπως· ἀπεκρίθη·

— Ἡ Μεγαλειότης Σου μολαταῦτα δὲν θ' ἀρνήθῃς ὅτι ὁ Λαφονταίνος διδάσκει ἀποτρόπαια ἠθικῆς δόγματα.

— Αἶ! καὶ ποῖα; σὲ παρακαλῶ.

— Καλέ, Μεγαλειότατε, ἡ ἐκλογή δὲν εἶναι δύσκολος· ἰδοὺ ἐν·

« Ὁ λόγος τοῦ ἰσχυροτέρου εἶναι πάντοτε ὁ καλύτερος. »

ἰδοὺ καὶ ἄλλο.

« Ὁ σοφὸς λέγει, κατὰ τοὺς ἀνθρώπους:

Ζήτω ὁ βασιλεὺς! Ζήτω ἡ ἀντιπολίτευσις! »

— Τά! τά! τά! ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως ὁ βασιλεὺς, λέγε καλῆτερα ὅτι κατηγορεῖς τὸν Λαφονταίνον διότι ἔχει παραπολὺ δίκαιον, διότι εἶναι παραπολὺ ἀληθὴς, διότι ζωγραφεῖ τὴν κοινωνίαν μὲ ζωηρὰ χρώματα.

— Μὲ ψευδῇ, Μεγαλειότατε, ἐπανέλαβεν ὁ Καννεμπέργ.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέθεσε τὴν πίπαν του εἰς τὴν σκηνίδα τοῦ ὑποστάτου, καὶ ἔπαυσε πρὸς καιρὸν τὴν ζωγραφίαν.

— Ἄν ἦναι δυνατόν, ν' ἀκούω τοιαῦτα φλυαρήματα! ἀνέκραξε σηκώνων τοὺς ὦμους του. Ἀλλὰ περίμενε μίαν στιγμὴν, καὶ θὰ μείνης ἀναπολόγητος· ἀρκοῦμαι εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα μῦθον. Φρίτζ, πλησίασε!

Τὸ παιδίον ἐπλησίασε βραδείως, κρητοῦν εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ βιβλίον, καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸν πῆλόν του.

— Ἄς ἰδῶμεν! ποῦ εἰσείναμεν;

— Εἰς τὸν δεύτερον μῦθον· *Ἀλώπηξ καὶ Κόραξ*.

— Τί συγκυρία! παρετήρησεν ὁ βαρόνος· ἴσα ἴσα, τὸ θέμα τῆς θαυμαστῆς ταύτης εἰκόνας.

Ὁ βασιλεὺς ἐχαμογέλασε κρυφίως καὶ πονηρῶς· ἔλαβε τὸ εἶδλον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου, καὶ ὁ Φρίτζ ἤρχισε νὰ ἐκστηθίζῃ τὸν μῦθόν του, πότε τρέχων ὡς ταχυδρόμος, καὶ πότε σύρων τὰς λέξεις, ὡς περιμένων τὰς ἐπομείνας, τὰς ὁποίας τὸ μνημονικόν του δὲν ἐξιάζετο νὰ τοῦ προσφέρῃ.

Ὁ Γουλιέλμος, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν λογομαχίαν του μετὰ τὸν Καννεμπέργ, δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὰ διακοπὰς τοῦ παιδίου· ἀλλ' ἐπανελάμβανεν ὁ ἴδιος τοὺς στίχους τοῦ μύθου, διακοπτόμενος εἰς πᾶσαν λέξιν, ἐξετάζων τὰ παρακικρὰ περιστατικὰ, καὶ καταδεικνύων ὅλην τὴν ἀξίαν των, ἐνθ' ἔτιδεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ τελευταῖα χρώματα τῆς εἰκόνας του.

Ὁ δὲ βαρόνος τὰ ἐλητμόνει ὅλα, συγκεντρώνων τὴν ἐκστατικὴν προσοχὴν του εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως. Εἰς πάντα νέον χρωματισμὸν, ἐπρίπτει ν' ἀκούῃ τὸν πατέρα τῆς Καρολίνας ἐκφωνοῦντα·

— Ὅποια ἐντέλεια! ὅποια ἀκριβεία! πόσον θυρασίως ὁ τελευταῖος οὗτος χρωματισμὸς ἐπέτυχεν! τί εὐφυΐα! τί ἀριστουργήμα! ποτὲ ζωγράφος ἐντέλης τοιοῦτο ἔργον δὲν εὐόνοεσε!

Τὸ παιδίον ἠκολούθει πάντοτε τὴν ἀπαγγέλειαν του μετὰ τὴν προσκόπτουσαν φωνὴν του, καὶ, ἐνῶ ὁ Παννεβίτζ ἀνέπτυσσε τοὺς θησαυροὺς τῶν ἐγλωβίων του ὑπὲρ τοῦ βασιλικοῦ ἔργου, ὁ Φρίτζ ἔφθασεν εἰς τοὺς στίχους ἐκείνους τοῦ μύθου·

Ἄ! καλημέρα, κίριε Κόραξ,

ὦ! τί ὥρατος εἶσαι! ὦ! τί χαριτωμένον μου φαίνεσαι!

Ὁ βασιλεὺς τῆς Προυσίας δὲν ἦτον ἄνθρωπος· ν' ἀφήσῃ νὰ περάσουν ἀπαρτηρήτοι λόγοι τόσοι διαφανῶς καὶ ἀκριβῶς ἐφαρμοζόμενοι, ὡς οἱ τῆς μικρᾶς ταύτης κωμῳδίας τοῦ γάλλου μυθοποιῦ. Ἡ θέσις καὶ τὰ ὑπερβολικὰ τοῦ βαρόνου ἐγκώμια ἦσαν, ὑπὲρ τῆς γνώμης τοῦ μονάρχου, ἐπιχείρημα ἰσχυρὸν καὶ ἀκαταμάχητον.

Ὁ Γουλιέλμος λοιπὸν ἐκύτταζε μετὰ βλέμμα πονηρὸν τὸν ταπεινωθέντα ἀκαδημαϊκόν, ὡς ἂν ἔλεγεν·

— Αἱ! κύριε γραμματεῦ, δι' ὅσον ἐξίσταται ἀκόμῃ ὅτι ὁ Λαφονταίνος δὲν εἶναι ὁ ζωγράφος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς φύσεως; ἀλλὰ τότε, ἡ σιγὴ τῆς ὁποίας εἶσαι θεκτῆς σὲ ψεύδει πληρέστατα· ἰδοὺ, ἔχεις πρὸ ὀφθαλμῶν μῦθον ἐμπρακτον.

Βεβαίως, ἀντιλογία εἰς τοῦτο δὲν ἔχον· ὁ Καννεμπέργ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν· ὁ βαρόνος οὐδ' ἐπρόσεχε πούσως εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο, καὶ τὸ παιδίον ἔλεγε πάντοτε.

Ὅταν ὁ Φρίτζ ἔφθασεν εἰς τὸ ἐπιμύθιον·

Μάθετε ὅτι πᾶς κόλαξ...

— Βασιλεῦ, ἠρώτησεν αἰφνιδίως διακόπτων τὴν ἀπαγγέλειαν, τί θὰ εἴπῃς κόλαξ;

— Κόλαξ; ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς, τοῦ ὁποίου ἐκίνει ἤδη τὸν γέλωτα ἢ κατὰ διάνοιαν μελετηθεῖσα πονηρία· κόλαξ, τέκνον μου; Νὰ σοῦ δεῖξω ἕνα!

Καὶ, συγχρόνως, ἐγγίζων μετὰ τὴν ἄκραν τοῦ χειροστηρίγματος αὐτοῦ τὸν ὦμον τοῦ βαρόνου·

— Ἰδοὺ, εἶπε, μικρὲ φίλε μου, ἰδοὺ κόλαξ πρώτης τάξεως.

Τὴν ἀρὴν ταύτην αἰσθανθεὶς καὶ τὴν ἐκφώνησιν ἀκούσας, ὁ πατήρ τῆς Καρολίνας ἀνεσκήρτησε, καὶ διαμειβόμενος ὡπιοθρόνησεν.

— Ἐγώ, Μεγαλειότατε! εἶπεν ἐντόνως, ἐγὼ κόλαξ, ὅστις ἄλλο δὲν εἶπα παρὰ τὴν ἀλήθειαν, γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν, τὸ ὁμῶν!

— Βεβαίως, ἠκολούθησε τὸν λόγον ὁ Καννεμπέργ, ὅτις εὗρισκεν οὕτω τὴν διπλὴν εὐκαιρίαν, καὶ τὸν βασιλέα νὰ κολακεύσῃ, καὶ τὸ κατὰ τοῦ Λαφονταίνου θέμα του νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ. Ὁ βαρόνος ἐξέφρασκεν εὐλικρινῶς τὴν ιδέαν του, καὶ, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ ἔμπειρος περὶ τὰ τοιαῦτα, θὰ σοῦ εἴπῃ ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη ἤμπορεῖ νὰ ἐκτιμηθῇ ὡς οἱ καλοὶ πίνακες τῶν καλλιτέρων ζωγράφων.

Ὁ Γουλιέλμος, ὅστις ἦτον καθ' ὑπερβολὴν φιλάργυρος, ἐτέντωσε τοὺς φικοὺς ὀρθοκλμούς του, καὶ τὸ θανάσιμόν του τοῦτο ἀμάρτημα τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήτῃ τὸ συμφέρον τῆς φιλολογικῆς του ἀποδείξεως.

— Ἀληθινά; εἶπε μετὰ ἔκφρασιν παράδοξον, ὅπου ἡ πλεονεξία τοῦ φιλαργύρου ἠνόητο μετὰ τὴν φιλαυτίαν τοῦ ζωγράφου, ἀληθινά; ἂν ἤθελα νὰ ὠρελθῶ ἀπὸ τὴν τέχνην μου, ἂν ἤθελα νὰ πωλῶ τὰς ζωγραφίας μου, νομίζετε ὅτι θὰ εἶχα κέρδος; Πιστεύετε ὅτι θὰ εὕρισκοντο ἀγορασταὶ νὰ δώσουν ἱκανὰ φλωρίνα;

— Φλωρίνα! ἐπανελάθεν ὁ Παννεβίτζ, σπεύδων νὰ ἐμβῇ πάλιν εἰς τὴν βασιλικὴν εὐνοίαν διὰ τῆς ἀτάω θύρας τῆς κολακείας· φλωρίνα; Φλωρία, Μεγαλειότατε, ὄχι φλωρίνα.

— Φλωρία, ἐπανελάθε τότε καὶ ὁ μονάρχης, θυμαίνων ἀπὸ τῆς λέξεως ταύτης, ἐπανακρίρυσαν εἰκόνας θελκτικὰς εἰς τὴν καρδίαν του· φλωρία! καλὲ, εἶται θέξις· εἰς ὅσα λέξεις, βαρόνε;

— Τόσον θέξις, Μεγαλειότατε, ὥστε ἤμπορῶ νὰ ὑποστηρίξω, ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου, ὅτι αὕτη ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσες, ἡ εἰκὼν αὕτη τοῦ Κόρακος καὶ τῆς Ἀλὼπεκος, θὰ πωληθῇ σχεδὸν τρεῖς χιλιάδας φλωρία.

Ὁ Γουλιέλμος ἔτριψε τὰς χεῖράς του, καὶ ἐτίμωπτε τὴν ἄκραν τοῦ μύστακος του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνείθιζε νὰ κάμῃ ὅταν ἠτιθάνετο μεγίστην εὐχαρίστησιν.

— Τρεῖς χιλιάδας φλωρία εἶπες, βαρόνε, ἤμπορεῖ σχεδὸν νὰ πωληθῇ ἡ εἰκὼν αὕτη;

— Ναι, θέξις, Μεγαλειότατε.

— Πολὺ καλὰ, φίλε μου. Ἐπειδὴ ἐλέπω ὅτι εἶσαι πινακογνώστης ἔμπειρος, καὶ θέλω νὰ σὲ ὑποχρεώσω, σοῦ παραχωρῶ τὴν εἰκόνα μου διὰ χίλια πεντακόσια φλωρία.

Ὁ Παννεβίτζ δὲν ἐπερίμενε τὸ τοιοῦτον· ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἐπροκάλεσεν, ἔπρεπε νὰ τὸ δεχθῇ στωικῶς.

Τοῦτο καὶ ἐπροσπάθησε νὰ κάμῃ ὅπως καλλίτερα ἠδύνατο. Ἐκαστος πείθεται ὅτι ὁ ἀγὼν οὗτος δὲν ἦτον εὐκολος, διότι ὁ βαρόνος ἦτον φιλάργυρος, καὶ ἡ ιδέα ὅτι ἔπρεπε ν' ἀλλεξῇ χίλια πεντακόσια φλωρία μετὰ τοιαύτην κακὴν ζωγραφίαν, ἦτον ιδέα φρικτὴ δι' αὐτόν.

Ὁ πατήρ τῆς Καρολίνας, μορφαζὼν μορφασμὸν οἰκτρὸν, ἐδέχθη τὴν βασιλικὴν πρότασιν.

— Ἡ εἰκὼν ἐτελείωσεν, ἀπερίηλθ ὁ Γουλιέλμος,

καταγορευθεὶς ἀπὸ τὴν γενομένην συμφωνίαν, καὶ ἡμπορεῖς ἀπὸ τοῦδε νὰ γείνης αὐτῇ; κύριος. Εἰς τῶν ὑπασιπιδῶν μου θὰ εὕρῃ ἄνθρωπον νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ φέρων τὴν εἰκόνα εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ εἰς τὸν ἴδιον ἡμπορεῖς νὰ δώσῃς τὰ χίλια πεντακόσια φλωρία, ὥστε νὰ μὴ λάβῃς περισσοτέραν ἐνόχλησιν.

— Διάβολο! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ βαρὺς, στενωχωρηθεὶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον, κατὰ τὴν προομιάν! Δὲν ἔχω τὰ χίλια πεντακόσια φλωρία εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ὁ βασιλεὺς διαδέχεται παραπολύ.

Θέλων λοιπὸν νὰ κερδήσῃ καιρὸν, καὶ νὰ κρύψῃ τὴν τυχαίαν ἀχρηματίαν του, ἀπεποιήθη ἐντόνως τὴν προσφορὰν τοῦ βασιλέως.

— Βασιλεῦ, εἶπε μὲ ἐξωτερικὴν εὐλάβειαν, θὰ τὸ θεωρήσω δόξαν μου νὰ φέρω ὁ ἴδιος τὴν εἰκόνα εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ νὰ μὴν ἀφίσω εἰς ἄλλον τὴν φροντίδα ταύτην. Ἀργότερα θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ προσφέρω αὐτοπροσώπως τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀξίαν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου.

Καὶ οὕτως, ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας ἐπῆρε τὴν βασιλικὴν εἰκόνα ὑπὸ τὴν μοσχάλην του, χωρὶς νὰ πολυμήσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του,

Συγχυσμένος, ὑποπιασμένος κι' ὀρκιζόμενος κρυφῶ,

Ἄν καὶ ὅπως οὖν ἀργᾷ,

Εἰς παγίδα ἴσ' ἔκεινεν νὰ μὴ πέσ' ἄλλη φορὰ.

Ἐγένετο δὲ οὕτω τὸ ἀντίστροφον τοῦ μύθου τοῦ Λαφονταίνου, διότι ὁ κόραξ ἐγέλασε τὴν ἀλώπεκα, καὶ ὁ κόλαξ ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ ἀκριβοτάτα τὴν τιμὴν τῆς νολακειᾶς του.

Τὸ ἀνεφάρμοστον τοῦτο τοῦ μύθου τοῦ Λαφονταίνου ἀνεκάλυψεν ἀφελῶς ὁ μικρὸς μαθητὴς διὰ τῆς ἐξῆς ἐρωτήσεώς του πρὸς τὸν βασιλέα.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ κύριος βαρὺς εἶναι κόλαξ, πρέπει νὰ ζῇ εἰς θάρος τοῦ κατακευομένου. Εἰς θάρος τίνος λοιπὸν ζῇ αὐτός;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπροξένησε κατ' ἀρχὰς μὲν ἐντύπωσιν, μετὰ ταῦτα δὲ ἀμυχανίαν πολλὴν εἰς τὸν βασιλέα.

Ἐρρίπεν οὗτος βλέμμα κρύβιον εἰς τὸν γραμματέα του. Ὁ Καννεμπέργ' ἠκτινοβόλει ἀπὸ χαρὰν ὕψωσε τότε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶχεν ὅλην τὴν ἀγαλλίασιν τῆς νίκης.

Οἱ δύο λογομαχοῦντες ἐκυττάχθησαν, καὶ, χωρὶς νὰ λαλήσουν, ἐνόηθησαν.

Ὁ βασιλεὺς ἔλυσε πρῶτος τὴν σιωπὴν, καὶ, ὡς ἂν ἀπεκρίντο εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ μυθοποιοῦ.

— Πολὺ καλὰ, ἀνέκραξε μὲ πείσμα, ἄς ᾔναι, ἔχεις δίκαιον, δὲν ἀντιλέγω· ἀλλ' ἐν μόνον παρὰδειγμα δὲν ἀποδεικνύει τίποτε.

— Τόσον πολὺ ἀποδεικνύει κατὰ τὴν ιδέαν μου, ἀπεκρίθη ὁ ἀκαδημαϊκός, ὥστε τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀξιολογώτερον μέρος τῆς διατριβῆς μου κατὰ τοῦ Λαφονταίνου· καὶ, ἂν ἡ Μεγαλειότης Σου μὲ συγχωρῇς νὰ πηγαίνω νὰ ρίψω τὰς ιδέας μου εἰς τὸ χαρτίον πρὸ τῆς συνεδριάσεως...

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον! τὸν δέικοψεν ἀποτόμως καὶ ὀργίλως ὁ βασιλεὺς.

Ἄλλο τι δὲν ᾔθελε καὶ ὁ Καννεμπέργ' ὅθεν, ἐξελ-

ῶν, ἔτρεξε νὰ προσθέσῃ παράρτημα εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν διατριβὴν του.

Μετ' ὀλίγον, ἐξῆλθε καὶ ὁ βασιλεὺς ἔλως κατηφῆς καὶ μουρμουρίζων κατ' ἰδίαν. Δὲν ἔμεινε λοιπὸν ἄλλος εἰς τὸ σπουδαστήριον, παρὰ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Κορμίρ.

Τὸ μάθημα τοῦ Φριτζ' ἐτελείωσεν ἐκτάκτως, καὶ εἶχε τότε δικαίωμα, κατὰ τὸ σύνηθες, νὰ πηγαίῃ νὰ παίξῃ μὲ τὰ λοιπὰ παιδιὰ τοῦ Πουτσαμ. Ὁ ἀδελφός του Ἐρρίκος τὸν ἐνηγκαλίσθη τρυφερὰ πρὶν τοῦ δώσῃ τὴν ἀδειαν, καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ καλεστέρα ἀμνηστία τῆς μυστικότητός του, καὶ τὸ δραστηριώτερον ἐχάλασον τοῦ αὐτοῦ του.

Ὁ Ἐρρίκος Κορμίρ ἐβιάζετο νὰ εὐρεθῇ μόνος εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, διότι, μόνος ὢν, δὲν ἦ' ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὰς ιδέας του, καὶ, θὰ ἠδύνατο νὰ συλλογιζέται ἐλευθέρως περὶ τῆς Καρολίνας Παννεβίτζ.

Αἱ κεναὶ καρδίαι καὶ κεφαλαὶ ἀπειθεύουν τὴν μοναξίαν μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ποιεῖται καὶ οἱ ῥωτόληται τὴν ζητοῦν.

Λυπηρὰν ἡδονὴν ᾔσθανετο ὁ νέος, εὐθιζόμενος εἰς τοὺς πικροὺς διαλογισμούς, τοὺς ὁποίους διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ ἐπίσημος καὶ θλιβερὰ μετὰ τῆς ἐρωμένης του συνέντευξις.

Ἐκάθησε λοιπὸν εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ σπουδαστηρίου, καὶ ἐκεῖ, σκεπτικὸς, σύννους, κρατῶν τὴν κεφαλὴν του μὲ τὰς δύο του χεῖρας, ἐγκατελείφθη εἰς τὰς μελαγχολίας ὅλας τῆς σκέψεως.

Εὐρίσκειτο πρὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὅταν μικρὸν περιστατικὸν τὸν ἔκαμε νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἐκύτταξεν ὀλόγουρά του, καὶ εἶδεν εἰς τοὺς πόδας του γραμματίον περιτυλιγμένον λιθάριον, χρησιμεύσαν ὡς ἔρμα εἰς τὴν κουφότητα τοῦ χαρτίου· ὁ κρότος αὐτοῦ εἶχε διεγείρει τὴν προσοχὴν τοῦ νέου ζωγράφου.

Πρὸ τοῦ νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν, ὁ Ἐρρίκος ἐκύτταξεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, θέλων νὰ μάθῃ ποῖος τὴν ἔφερεν. Εἶδε τότε τὴν θαλαμηπόλον τῆς Καρολίνας φεύγουσαν δρομαίως, ὡς φοβουμένην μὴ τὴν καταλάβουν, ἢ ὡς θέλουσαν ν' ἀποφύγῃ ἐπικειμένην τινὰ ἔρευναν.

Τὸ γράμμα λοιπὸν ἤρχετο ἀπὸ τὴν κυρίαν Παννεβίτζ· ὁ νέος Κορμίρ τὸ ἤρπασε προθύμως, καὶ τὸ ἐξεδίπλωσεν.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἐξῆς·

« Φίλε μου, ἐλπὶς πλεον δὲν ὑπάρχει· ὅλα πηγαίνουν ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ χειρότερον. Εἰκὼν ἀθλίᾳ τοῦ βασιλέως ἐπετάχυνε τὴν δυστυχίαν μας. Ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ μὰς ἐγκαταλείπει.

« Ὁ πατὴρ μου, μετανοήσας πικρῶς ὅτι ἠγόρασε τὴν εἰκόνα ταύτην, ἤρε τὸν πονηρὸν Καννεμπέργ, ὅστις ἐπρόσφερε νὰ τὴν ἀγοράσῃ εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν, μὲ συμφωνίαν ὅμως νὰ νυμφευθῶ ἀπόψε τὸν γραμματέα τοῦ βασιλέως.

« Ἀπεφασίσθη ν' ἀναχωρήσωμεν ὅλοι, μετὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ἀκαδημίας, εἰς τὸ φρούριον Στολ-βέργ, καὶ ὁ ἔρημος αὐτὸς γάμος νὰ τελεσθῇ τὴν νύκτα.

« Πλὴν μὴ φοβῆσαι, Ἐρρίκε· ὁ γάμος οὗτος, τοῦ

« ὁποῖον ὁ στοχασμὸς μόνος μου προξενεῖ φρίκην, δὲν θὰ γείνη. Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάτρεπτος. » Πηγαίνοντες εἰς Στολβέργ, θὰ διαβώμεν, καὶ ὥς ἡξέυρεις, τὸν ποταμὸν Σπρέαν. Ἐκεῖ ἔχω τὴν ἑλπίδα μου· ἐκεῖ θὰ εὕρω καὶ καταφύγιον καὶ σωτηρίαν.

« Ἐπειδὴ ζωντανὴν δὲν με ἀφίνουν νὰ γείνω ἐδική σου, νεκρὰν τοῦλάχιστον κάνεις δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ με ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν μόνον φίλον τῆς καρδίας μου.

« Ὅλη ἐδική σου, καὶ εἰς τοῦτον καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον,

« *Καρολίνα Παννεβίτζ.* »

Ἡ ἄτακτος γραφή, τὰ πολυάριθμα σῦσματα, καὶ τὰ ἄκρεια τῶν ὀποίων τὰ ἔχην ἐφαίνοντο εἰς τὸ χαρτίον, ἐφάνερον τὴν λύπην, τὴν σύγχυσιν, καὶ τὴν ταραχὴν τῆς γραφίσσης.

Κατ' εὐτυχίαν, ὁ Ἑρρίκος δὲν ἔλαβε καιρὸν ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, διότι, μόλις τὴν ἤνοιξεν, ὁ βαρόνος Παννεβίτζ ἐμβῆκε μὲ ὄρμην εἰς τὸ σπουδαστήριον, καὶ ἤρπασε τὸ χαρτίον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ νέου ζωγράφου.

Ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀργὴν του· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐτοξεύαν φλόγας μανίας. Τὸ πρόσωπόν του, ὥχρον συνήθως, ἦτον τότε πελιδνόν, καὶ τὸ φρυάττον στόμα του ἀπέπνιγεν ἐξερχομένας τὰς ἀράς, τὰς ὑποίας δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ.

Τέλος πάντων, ἐν μέσῳ τῆς παραφόρου ταύτης μανίας, ὁ Κορμίρ ἐνόησεν ὅτι αὐτὸς ἦτον τὸ ἀντικείμενον τῆς καταφοράς του, καὶ ὅτι εἶχεν ἔμπροσθέν του πατέρα παρωργισμένον, ἐρχόμενον νὰ ζητήσῃ λόγον περὶ τοῦ δυσγενοῦς ἔρωτος υἱοῦ τεχνίτου πρὸς τὴν θυγατέρα εὐγενοῦς Προύσσου.

— Οὐτιδανέ, ἀνέκραξεν ὁ Παννεβίτζ, ὅταν ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ, μοῦ ἔκλεψες τὴν ἀγάπην τῆς θυγατρὸς μου· σὺ! ἄνθρωπος μηδαμινός, ἐτόλμησες νὰ ἐλκύσῃς τὸν ἔρωτά της! ὦ! πρέπει νὰ σὲ φονεύσω· πρέπει, διότι ζῶν χωρὶς ὑπόληψιν εἰς ἐμὲ εἶναι ἀνυπόφορος. Δὲν ἔχω πλέον ἐλπίδα νὰ γείνω ἀρχικλειδοῦχος· τί με μέλει διὰ τὰ λοιπά; Ὑπερασπίσου, κακοῦργε, ὑπερασπίσου λοιπόν.

Καί, ταῦτα λέγων, ὁ βαρόνος Παννεβίτζ ἐκράτει τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα. Βλέπων δὲ ὅτι ὁ νέος ζωγράφος δὲν εἶχεν ἔπλον, ἐξεκρέμασεν ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ σπουδαστηρίου ξίφος, καὶ, ῥίψας αὐτὸ περιφρονητικῶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κορμίρ, εἶπε·

— Αἶθε! ἐξευτελιζέμαι ὥστε νὰ μονομαχήσω μετὰ σοῦ. Ὑπερασπίσου, σοῦ λέγω.

Ὁ Ἑρρίκος, χωρὶς πολὺ νὰ ταραχθῇ διὰ τὴν μάχην τὴν ταύτην, δὲν ἐπῆρε τὸ ξίφος· ἀλλὰ, σταυρώσας τὰς χεῖρας εἰς τὸ στήθος του, ἀπεκρίθη·

— Ὁχι, κύριε, δὲν ὑπερασπίζομαι· φόνευσέ με ἂν θέλῃς, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπερασπισθῶ.

— Καὶ διατί, κακοῦρίζεις, ἠρώτησεν ὁ βαρόνος ἀρρίζων ἀπὸ μανίαν.

— Διότι εἶσαι πατὴρ τῆς κυρίας Καρολίνας.

— Αἶ! καὶ τί σὲ μέλει, ἄθλιε, οὐτιδανέ, ἀνάνδρ; Καὶ τί σὲ μέλει, ἀφού τὴν ὑπανδρεύω ἀπόψε,

καὶ τὴν ὑπανδρεύω μὲ ἄλλον, ὄχι μὲ σέ; Αἶθε! ἡ ὑπομονή μου ἐφάσεν εἰς τὸ ἄκρον· καὶ τελευταίαν φοράν σὲ διατάσσω νὰ ὑπερασπισθῇς.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐσείσθη ποσῶς, καὶ δὲν γνωρίζομεν κατὰ ποῖον τρόπον ἡ σκηνὴ αὕτη θὰ ἐτελείονε, χωρὶς περιστατικὸν ἔκτακτον, τὸ ὁποῖον αἰφνιδίως τὴν διέκοψε.

Βήματα ἀντήχισαν κατὰ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς.

Ὁ Ἑρρίκος, συνειθισμένος ὦν εἰς τοὺς κρότους τούτους, ἔδωκε προσοχήν.

— Ὁ βασιλεὺς, εἶπεν, εἶναι ὁ βασιλεὺς!

Τοῦτο ἀκούσας, ὁ βαρόνος ἐξεμέθυσεν ὀλοτελῶς ἀπὸ τὴν ὀργὴν του.

— ὦ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἔξω φρενῶν, ἂν ὁ βασιλεὺς μὲ ἀπαντήσῃ ἐδῶ, θὰ νομίσῃ ὅτι τοῦ φέρω τὸ ἀντίτιμον τῆς εἰκόνας, καὶ ὁ Καννεμπέργ δὲν μοῦ ἔδωκεν ἀκόμη τὰ χρήματα! Πόθεν νὰ ἐξέλθω; πόθεν νὰ φύγω;

Καὶ ἐγύριζεν ὀλόγυρα τοῦ σπουδαστηρίου, ἀμχανῶν διπλῶς, καὶ πῶς νὰ ἐάλῃ τὸ ξίφος του εἰς τὴν θήκην, καὶ πῶς νὰ εὕρῃ ἐξοδόν.

— Εἶναι πολλὴ ἀργὰ, ὁ βασιλεὺς θὰ σὲ ἰδῇ, τοῦ εἶπεν ἐντόνως ὁ νέος ζωγράφος. Νά! κρύψου ἐκεῖ!

Καί, ταῦτα λέγων, ἐσπρωξέ τὴν θύραν μικροῦ τινος δωματίου, ἐξαρτωμένου ἀπὸ τὸ σπουδαστήριον.

Ὁ βαρόνος Παννεβίτζ ὥρμησεν εἰς τὸ καταφύγιον τοῦτο μὲ τὴν ἄλλοτε προθυμίαν τῶν ἐνόχων, ὅταν ἱζήτουν ἄσουλόν.

Μόλις ὁ βαρόνος ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν.

Ὁ Γουλιέλμος ἦτον σύννους καὶ περιλύπος. Καταιγασμένα ἔχων τὰ ὀφρύδια, ἐκτύπησε δυνατὰ τὰς πλάκας μὲ τὴν μακράν του ράβδον.

Χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν ἔμπροσθεν τοῦ ὑποστάτου, καὶ, λαβὼν ἡμιτελές τι σχέδιον, ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ ταχέως ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ὁ Κορμίρ ἐσιώπα, διότι δὲν ἦτον πρόνιμον ἔργον νὰ ῥιφθῇ ἔμπροσθεν τῆς κρυφίας ὀργῆς τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ὁ Γουλιέλμος ἔλυσε τέλος πάντων τὴν σιωπὴν.

— Ὁ Καννεμπέργ δὲν ἐπέστρεψεν; ἠρώτησε μὲ θυμόν.

— Ὁχι, Μεγαλειότατε, ἀκόμη.

— Αἶ! τὸ πιστεύω, ἐνασχολεῖται νὰ ἐτοιμάσῃ τὰς παραλόγους φλυαρίας του κατὰ τοῦ Λαφονταίνου. Καὶ ἡ ἀκαδημία μου θὰ ἰδῇ ὅτι θὰ χειροκροτήσῃ τὸν ἀνόητον αὐτόν. Βεβαίως, πρέπει νὰ διαλύσω τὴν ἀκαδημίαν μου. Ἡ συλλογὴ τῶν σαμαρωμένων τούτων ὄνων δὲν μοῦ χρησιμεύει εἰς τίποτε· καὶ προβλέπω ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα θὰ μοῦ καταδικάσουν τὸν Λαφονταῖνον.

— Αὐτὸ ποτέ, Μεγαλειότατε, δὲν θὰ δυνηθῶν νὰ τὸ κατορθώσουν, ἀπεκρίθη μὲ συστολὴν ὁ νέος.

Ὁ Γουλιέλμος τότε ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐκύτταξε μὲ ὀλιγωτέραν αὐστηρότητα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑρρίκου.

— Λαλεῖς ὡς Γάλλος, τοῦ εἶπε, διότι σὺ ἐννοεῖς τὸν Λαφονταῖνον· ἀλλ' οἱ ἄγροικοὶ αὐτοὶ δὲν

έννοούν τίποτε. Πραλείπω ὅτι ὁ Καννεμπέργ θά τοῖς πωλήσῃ πλῆθος ἀνοησιῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων μία μόνη ἀλήθεια εὐρίσκεται, ἡ ἱστορία τοῦ βαρόνου Παννεβίτζ.

— Συγχώρησέ με, Μεγαλειότατε, νά παρατηρήσω ὅτι ἡ ἱστορία αὐτή δέν ἀποδεικνύει τίποτε.

— ὦ! διάβολε! ἀποδεικνύει, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἐρεθισθεὶς ἀπὸ τὴν ἀντιλογίαν. Ἡ πρακτικὴ τοῦ Λαφονταίνου φρόνησις τὴν φορὰν ταύτην ἐσφαλὲν· κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νά τὸ ἀρνηθῇ, διότι, μὰ τὸν Θεόν, ὁ βαρόνος καὶ ἐκολάκευσε καὶ ἠπατήθη· ὑπῆρξε καὶ ἀλώπηξ καὶ κόραξ συγχρόνως. Ἀνόητε βαρόνε! ἀκούς ἐκεῖ! ποῖος τοῦ εἶπε, τί ἀνάγκην εἶχε, νά ἔλθῃ σήμερον νά μ' ἐνοχλήσῃ;

Ὁ Παννεβίτζ, ὅστις εἶχεν ἀνοίξει ἐλαφρὰ τὴν θύραν τοῦ κρυφῶνός του θέλων ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως, ἤκουσε τὰς φιλοφρονητικὰς περὶ αὐτοῦ φράσεις. Ὅθεν ἐμόρφασεν ἀγρίως τὸ πρόσωπόν του, καὶ, βλέπων ὅτι τὸν διώρθωσεν ὁ βασιλεὺς ἀξιόλογα, περισσότερον δὲν ἐζήτησεν, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ δστροκόν του.

Καθὼς ἤκουσε τὰς παρατηρήσεις τοῦ βασιλέως, αἰφνιδία τις ἰδέα διήλθε τὴν κεφαλὴν τοῦ νέου ζωγράφου· ἀστραπὴ ἔλαμψεν εἰς τὰ βλέμματά του, μειδιάμα ἐπλανήθη εἰς τὰ τεθλιμμένα χεῖλη του, διότι εἶδε τὴν εἰκόνα τῆς Καρολίνας ἐν μέσῳ χρυσῶν ἀκτίνων ἐλπίδος.

— Τί θά ἔλεγες, εἶπε, Μεγαλειότατε, ἂν ὁ βαρόνος εἶχε συμφέρον νά σέ κολακεύσῃ;

Ὁ βαρόνος ἤνοιξε καὶ πάλιν τὴν θύραν τοῦ διαματίου, καὶ, προβάλλων τὸ ὄργιλον τοῦ πρόσωπον καὶ τοὺς ἀπειλητικούς ὀφθαλμούς του, ἐδείκνυε τοὺς γρόνθους εἰς τὸν Κορμίρ, ὅστις ἐτόλμῃσε νά τὸν ὀνομάσῃ ἰδιοτελεῖ κάλακα.

Ὁ νέος ἐδείξεν ὅτι δέν ἐνόησε τίποτε ἀπὸ τὰς παντομίμους ταύτας κινήσεις τοῦ Παννεβίτζ, ἂν καὶ πολὺ ἐμφαντικὰς.

— Συμφέρον νά με κολακεύσῃ; ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς· ἀπατάται, ὦ νέε. Ὁ βαρόνος ποτὲ δέν μοῦ ἐζήτησε τίποτε.

— Ἡμπορῶ μολαταῦτα νά βεβαιώσω τὴν Μεγαλειότητά σου ὅτι ὁ καθαυτὸ σκοπὸς τοῦ βαρόνου ἦτον ν' ἀπολαύσῃ χάριν.

— Ἀνωτέραν τοῦ ἀντιτίμου τὸ ὅποιον ἐσυμφώνησε διὰ τὴν εἰκόνα μου; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς στραβοχειλιζών.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, χάριν κατὰ πολλὰ ἀνωτέραν.

— ὦ! διάβολε! ἀλλὰ τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει διαβολικὰ, ἐπανελάθεν ὁ Γουλιέλμος· τότε ἀποδεικνύεται καὶ εἰς τοὺς δυστροπωτέρους ἀκόμη τῶν ἀνθρώπων ὅτι ὁ Λαφονταίνος ἔχει πάντοτε δίκαιον.

— Πάντοτε, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ἡ ἀπόδειξις, ὦ νέε; Ἡ ἀπόδειξις τῶν λόγων σου; ἠρώτησε δυσπιστῶν ὁ βασιλεὺς.

— Τὴν ἀπόδειξιν ἐλπίζω νά τὴν δώσω εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου μετὰ μίαν στιγμὴν, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας ἤρχιζε νά καταλαμβάνῃ. Ἐφάνη πάλιν εἰς τὴν ἡμίλειστον θύραν, καὶ ἡ ἀδμονοῦσα ὄψις του, ἐν ἐλλείψει φωνῆς (διότι δέν ἐ

τόλμα νά λαλήσῃ), ἐφάνερονεν ἀρκούντως ὅτι ἔστρεπε περιμένων νά τοῦ ὑπαγορεύσῃ ὁ νέος ζωγράφος τὸ ὅποιον ἔπρεπε νά διαδραματίσῃ εἰς τὴν μικρὰν ταύτην κωμῳδίαν πρόσωπον.

Εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Κορμίρ ἔνευσε πρὸς τὸν βαρόνον νά ἐμβῇ εἰς τὴν φωλεάν του· καὶ, θέλων νά κάμῃ τὴν διαταγὴν σαφεστέραν, ἐσπρωξεν αὐτὸς τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τοῦ βαρόνου.

— Ἀς ἰδῶμεν, ἄς ἰδῶμεν, εἶπεν ἀνυπομόνως ὁ βασιλεὺς, ποῖα εἶναι ἡ ἀπόδειξις σου;

— Ἰδοῦ, ἀπεκρίθη ὁ νέος· τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ὁ βαρόνος μοῦ ἔδωκεν ἀναφορὰν διὰ τῆς ὁποίας ἐτόλμα νά ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σου τὴν θέσιν τοῦ ἀρχικλειδούχου.

— Τοῦ ἀρχικλειδούχου; . . . ὦ! ὦ! πῶς τρέχει ὁ φίλος μας Παννεβίτζ! Πολὺ ὑψηλὰ πηγαίνει ὁ παλληκαρῆς. Ἀλλ' ὥστόσον, ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ ἀναφορά;

— Μ' ἐπεφόρτισε νά τὴν θέσω εἰς τὸν ὑποστάτην σου, ὥστε ἡ Μεγαλειότης σου, ὅταν λάβῃς τὰς γραφίδας, νά ῥύψῃς ἐξ ἀνάγκης τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν ἀναφοράν.

— Ἡ ἰδέα δέν εἶναι κακὴ! Καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος· διαζόμενος νά φθῇ εἰς τὴν λύσιν· ἀλλὰ πρῶτην φορὰν ἀκούω περὶ τούτου. Τοιαύτην ἀναφορὰν δέν τὴν γνωρίζω, δέν τὴν ἀνέγνωσα, δέν τὴν εἶδα.

— Δέν ἐτόλμησα, Μεγαλειότατε, νά τὴν παρουσιάσω, διότι γνωρίζω ὅτι περὶ τοῦ πράγματος τούτου ἡ Μεγαλειότης σου δέν χωρατεύεις.

— Ἐκαμὲς καλὰ· πλὴν τὴν ἀναφορὰν αὐτὴν τὴν ἐρύλαξες, ἡξεύρεις ποῦ εἶναι;

— Ὅχι τόσον ἀκριβῶς, Μεγαλειότατε.

Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐκύτταξε μὲ αὐστηρὸν βλέμμα.

— ὦ! ἡξεύρω ὅτι ὑπάρχει ἐπρόσθεσεν ἀμέσως ὁ Κορμίρ. Εἶναι ἐκεῖ, εἰς τὰ κορίνια ἐκεῖνα, μεταξύ τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν σχεδίων· πρέπει νά ἐρευνήσω νά τὴν εὑρῶ.

— Ἐρεῦνα! ἐρεῦνα, φίλε μου, εἶπεν ἐγερθεὶς ὁ βασιλεὺς· ἀνὰ τρεπὲς τα ὅλα, ἂν ᾖ ἀνάγκη. Ἄν θέλῃς, καὶ ἐγὼ σέ βοηθῶ.

— ὦ! ὄχι δὰ, Μεγαλειότατε, ἔσπευσε νά ἐκπανάσῃ ὁ Ἑρρίκος. Πρῶτον, δέν ἀνέχομαι νά κοπιᾶσῃς ἡ Μεγαλειότης σου· καὶ ἔπειτα, ἐρευνῶ πολὺ καλῆτερα μόνος μου. Οἱ δύο θά τ' ἀνακατώσωμεν χειρότερα, καὶ δέν θά κατορθώσωμεν τίποτε.

— Ἀς ᾖ, εἶπε καὶ ἐξανεκάθησεν ὁ βασιλεὺς· πλὴν κάμε γλήγορα.

— Μείνε ἡσυχος, Μεγαλειότατε.

Καὶ ἀμέσως, προσποιούμενος ὅτι ἐρευνᾷ, ὁ Ἑρρίκος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ διαματίου, καὶ ἔδωκε κρυφίως, καὶ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, εἰς τὸν βαρόνον καλαμάριον, κονδύλιον καὶ φύλλον χαρτίου.

Ὁ Παννεβίτζ ἐνόησεν ὅτι τοῦτο ἐσήμαινε·

— Γράψτε τὴν ἀναφορὰν καθὼς ἤκουσες καὶ κηθῶς εἶπα.

Καὶ ἤρχιζε νά γράφῃ, ἐνῶ ὁ ζωγράφος ἤνοιγεν ὅλα τὰ κορίνια, ἔρριπε χαμαὶ ὅλα τὰ χαρτοκεῖβότια, εὐκαίρως ὅλα τὰ χαρτοφυλάκια, καὶ ἄνω κάτω ἔφερε τὸ σπουδαστήριον καθ' ὅλα του τὰ μέρη.

— Λοιπὸν! κῆρες τίποτε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, ἐνῷ ἐξεθύμαινε τὴν ἀνυπομονίαν του διορθῶν δυνάτᾳ, μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον, τὸ ἄλλιον σχεδίον του.

— Ὄχι ἀκόμη, Μεγαλειότατε· ἀλλὰ πλησιάζω, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, ζητῶν νὰ κερδήσῃ ὀλίγον καιρὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠφελεῖτο ὁ Παννεβίτζ.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ βαρόνος ἐτελείωσε τὴν ἀναφοράν, καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Κορμίρ.

Τὴν ἔλαβεν ὁ Ἑρρίκος προθύμως, καί, χουχουλίζων αὐτὴν, τὴν ἐπλησίαζεν εἰς τὸ ροῦχον τοῦ μανικίου του, θέλων νὰ στεγνώσῃ ταχύτερα τὴν μελάνην.

— Ἀκόμη δὲν εἶναι αὐτὴ, εἶπε μεγαλοφώνως, ὡς ἀποτελειώμενος· δῆθεν πρὸς τὸν βασιλέα, ἐνῷ πραγματικῶς ἀπετείνετο πρὸς τὸν βαρόνον. Δὲν εἶναι αὕτῃ· εἶναι ὅμως ἀρχὴ εὐρέσεως.

Καὶ συγχρόνως, πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἀμφιβόλου του φράσεως, λαβὼν κομματίον χαρτίου, ἔγραψε μὲ πολλὴν ταχύτητα τρεῖς στίχους.

Οἱ τρεῖς οὗτοι στίχοι περιεῖχαν τὰ ἑξῆς·

« Ἰπὸςχομαι, ἂν διορισθῶ σήμερον ἀρχικλειδοῦχος τοῦ βασιλέως, νὰ δεχθῶ ὡς γαμβρόν μου τὸν κύριον Ἑρρίκον Κορμίρ.

Ὁ νέος ζωγράφος, δίδων τὴν ὁμολογίαν ταύτην εἰς τὸν βαρόνον, τοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτίον·

— Τὴν ὑπογραφήν σου ὑποκάτω τοῦ ἔγγραφου τούτου· εἰδεμὴ, ὅχι· τίποτε δὲ ἐκάμαμεν.

Ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας ἐπῆρε τὸ χαρτίον, ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματά του, καὶ ἔμεινεν ἐντρομος καὶ ἐκστατικὸς εἰς τὴν τσαούτην τὴν τὴν τοῦ νέου.

— Ὄχι, ὅχι, ποτέ! ἐμουρμούρισε.

Καὶ συγχρόνως, ἠτοιμάσθη νὰ σχίσῃ τὸ ἔγγραφον.

Τότε καὶ ὁ Ἑρρίκος, χωρὶς ποσῶς νὰ συγχυσθῇ, ἐπῆρε μὲ τὰς δύο του χεῖρας τὴν ἀναφοράν, καὶ τὴν ἐκράτει εἰς τὸν ἀέρα, σημαίνων σαφῶς διὰ τοῦ κινήματός του τὰ ἑξῆς·

— Ἄν σχίσῃς τὴν ὁμολογίαν μου, σχίζω καὶ ἐγὼ τὴν ἀναφοράν σου.

Ὁ βαρόνος ἐνόησε τὴν ἀπειλὴν καὶ ἔφριξεν. Ἐδίστασεν ὀλίγον, ἀλλ' ἔπειτα, μὲ πολὺν ἀγῶνα, λαβὼν τὸ κονδύλιον ὑπέγραψε.

Μετὰ ταῦτα, ἔδωκε τὸ ἔγγραφον εἰς τὸν ζωγράφον.

— Τὸ ἐπέτυχα καθὼς ἤθελα! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μεγαλοφώνως, φυλάττων εἰς τὸν κόλπον του τὴν ὁμολογίαν.

Ὁ βασιλεὺς ἐσηκώθη εὐθὺς.

— Φέρ' ἐδῶ, φέρ' ἐδῶ, εἶπεν.

Ὁ Κορμίρ τοῦ ἔδωκε τὴν ἀναφοράν.

Ἀναγνώσας δὲ αὐτὴν ταχέως, ὁ βασιλεὺς εἶπεν· — Εἶχες δίκαιον, μικρὲ· αὕτῃ εἶναι. Ὁ βαρόνος ζητεῖ νὰ γείνη ἀρχικλειδοῦχος· κεραυνόβλητος θὰ μείνῃ ὁ Καννεμπέργ· οἱ ἀκαδημαῖκοί μου θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ πείσμα των! Ἡ συνεδρίασις τῆς ἀκαδημίας δὲν ἤρχισεν ἀκόμη, καὶ ἡ ἀναφορὰ θὰ φθάσῃ ἐγκαίρως εἰς τὸν γραμματέα μου. Δὲς μου γρήγορα κονδύλιον καὶ μελάνην, νὰ γράψω καθὼς πρέπει τὴν ἐπιστημείωσιν.

Ὁ Ἑρρίκος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως.

Ὁ γέρον Ἑρρίκος ἐκακόγραψεν εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἀναφορᾶς ὀλίγους στίχους μὲ πολλὴν βίαν· ἔπειτα, τοὺς ἔδειξεν εἰς τὸν ζωγράφον, λέγων·

— Νὰ, κύτταξε τί ἐπιστημείωσιν ἔγραψα εἰς τὴν ἀναφοράν σου.

Ὁ Κορμίρ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὴν βασιλικὴν ἐπιστημείωσιν.

« Καννεμπέργ, ἱκανοποίησον ἐπιστήμως τὸν ἀθάνατον Λαφονταῖνον. Θέλων νὰ σὲ τιμωρήσω διότι παρεγνώρισες τὴν ἀλάνθαστον σοφίαν του, σ' ἐπιφορτίζω νὰ δώσῃς ὁ ἴδιος τὸ δίπλωμα τοῦ ἀρχικλειδοῦχου εἰς τὴν ἀλώπεκα, τὸν βαρόνον Παννεβίτζ, καὶ

Μάθε διὰ πᾶς κόλυσιν

Ζῇ εἰς θάρος τοῦ κολακευομένου. »

Τούτου γενομένου, ὁ βασιλεὺς, ἀφῆσας τὸ κονδύλιον, καὶ λαβὼν τὴν ράβδον καὶ τὸν πῖλόν του, ἐξῆλθε δρομαίως· τόσῃ βίαν εἶχε νὰ στείλῃ εἰς τὸν διορισμὸν του τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ κατακραυνοῦσῃ τὸν μυθοποιὸν Καννεμπέργ!

Ἄμα ἐξελθόντος τοῦ βασιλέως, ὁ βαρόνος ἐπήδησεν ἔξω τῆς φωλεᾶς του, προπετής, εὐθυμὸς, ἀκτινοβόλος.

— Ἀρχικλειδοῦχος! ἀρχικλειδοῦχος! ἀνέκραζεν ἔξω φρενῶν ἀπὸ χαρὰν. Ὅθ' ἔχω κλειδιά κεντημένα εἰς τὴν στολήν μου! Ὅθ' ἡμπορῶ νὰ παρουσιάσωμαι μὲ τὰ παράσημα τοῦ ὑπουργήματός μου ἐμπροσθεν τῆς οἰκογενείας μου, ἐμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν μου, ἐμπροσθεν ὅλου τοῦ κόσμου τέλος πάντων! Ὅθ' ἦμαι ὁ πρῶτος Παννεβίτζ ὅστις ὑπηρετεῖ τὸ πρόσωπον βασιλέως τῆς Προυσίας!

— Βεβαίότατα, πενθερέ μου, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν ὁ Ἑρρίκος.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἐπ' ἀνέφερε τὸν βαρόνον εἰς ὅλην τὴν ὑποχρεώσεώς του τὴν πραγματικότητα.

— Πενθερός σου, ἀναμφιδόλως, φίλε μου, ἀπῆντησεν ἀμχανῶν· ἀλλὰ τὸ νομίζω πολὺ δύσκολον, διότι ὑπεσχέθην τὴν δεξιάν τῆς κόρης μου εἰς τὸν κύριον Καννεμπέργ.

— Πολὺ καλὰ, κύριε βαρόνε· πλὴν εἰς τὸν κύριον Καννεμπέργ δὲν ὑπεχρεώθης ἔγγραφως καθὼς εἰς ἐμέ!

— Ὅχι, πλὴν ὁ λόγος τῆς τιμῆς ἀνδρὸς εὐγενοῦς...

— Ὅθ' τὸν λάβῃς ὀπίσω, πενθερέ· ἄλλως, πηγαίνω νὰ φανερώσω εἰς τὸν βασιλέα τὴν ἀπάτην ἀπὸ τὴν ὁποίαν σ' ἔκαμα νὰ ὠφεληθῇς.

— Ὅχι! ὅχι! μὴ τὸ κάμῃς, φίλε μου· ἓνα μόνον λόγον ἔχω, ἡ κόρη μου εἶναι ἐδική σου.

Τότε ὁ βαρόνος καὶ ὁ μέλλων γαμβρός του διευθύνθησαν ὁμοῦ πρὸς τὴν οἰκίαν Παννεβίτζ. Καὶ οἱ δύο ἔσπευσαν νὰ φανερώσουν εἰς τὴν κυρίαν Καρολίαν, ὁ μὲν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς φιλοδοξίας του, ὁ δὲ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔρωτός του.

Ἡ κυρία Παννεβίτζ δὲν ἦτον μόνη· ὁ κύριος Καννεμπέργ ἦτον πλησίον τῆς, προσφέρων εἰς αὐτὴν προηγουμένως τὰς ὁποίας ἔμελλε νὰ δρέψῃ εἰς τὴν ἀκαδημίαν δάφνας, καταστρέφων τὸν Λαφονταῖνον.

— Καννεμπέργ, φίλε μου, ἀνέκραζεν ἐμβαίνων ὁ βαρόνος. Σὲ ζητοῦν τρέχοντες ἐκ μέρους τοῦ βασι-

λέως, νὰ σοῦ δώσουν διαταγὴν ἀποβλέπουσαν ἐμέ.

Ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, ὁ Ἑρρίκος Κορμίρ ἔπασεν εἰς τὰ γόνατα τῆς Καρολίνας, ἥτις τὸν ἐξέλαβεν ὡς τρελλόν, καὶ ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπληξέως ἀκούουσα τοὺς χαροποὺς καὶ ἀπυαρτήτους λόγους, τοὺς ἐπισφωρευμένους εἰς τὸ στόμα του.

Ἡ νέα Παννεβίτζ ἔμενε λοιπὸν ἐκθαμβος εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην· ἀλλ' ὁ Καννεμπέργ ἐφάνερονε δυσαρέσκειαν πολλὴν καὶ ἀγανάκτησιν. Ἐτέντονε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐλειονόλογε τὴν τύχην του, καὶ ὕψονε κεραυνωμένας χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, χωρὶς νὰ ἡμπορέσῃ νὰ προφέρῃ λέξιν· ἐκύτταζε πότε τὸ ζεῦγος τῶν ἐραστῶν, πότε τὸν βαρόνον, ὅστις μόνος δὲν ἐφάνερονε τὴν παραμικρὰν ἀπορίαν διὰ τὸ παρὸν θέαμα.

Τέλος πάντων, ὁ μυθοποιὸς ἡμπόρεσε νὰ προφέρῃ ὀλίγας λέξεις ἐν μέσῳ τῆς κοινῆς ἐκπληξέως.

— Καὶ πῶς! βαρόνε, ἐτραύλισεν, ἀνέχεσαι παρόντος σου νά . . .

— Τί θέλεις; τὸν διέκοψεν ὁ Παννεβίτζ. Ἐσυμφωνήσαμεν μεταξὺ μας· μ' ἔκαμεν ἀρχικλειδοῦχον.

— Καλὲ, ἀλήθεια! πάτερ μου, ἀνέκραξεν ἡ Καρολίνα, τόσον μεγάλη εὐτυχία! Ὁ Ἑρρίκος σύζυγός μου!

Καὶ, ἀφοῦ εἶπε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔπασαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ νέου ζωγράφου, καὶ εὐθὺς σχεδὸν κάλυμμα μαῦρον ἐσκέπασε τὸ ὕψρον βλέμμα τῆς· αἱ παρειαὶ τῆς ὠχρίασαν, ἐκλονήθη, καὶ ἐλειποθύμησεν, ἀπὸ ἐκπληξίν, συγκίνησιν καὶ χαρὰν, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κορμίρ.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἐραστής ἀπέθεσαν ἰσχύως τὸ χαριτόβρυτον σῶμα τῆς Καρολίνας ἐπὶ μεγάλου θρόνου.

Μετ' ὀλίγον, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔχαμογέλα πρὸς τοὺς φίλους τῆς.

Ὅλα ταῦτα δὲν ἦσαν διόλου ἀρεστά εἰς τὸν Καννεμπέργ.

— Αὐτὸ δὲν ἡμπορεῖ νὰ γείνη, ἀνέκραξεν ἀγανακτῶν ὅτι ἔβλεπε τὰ πράγματα ἀκολουθοῦντα τοιοῦτον δρόμον· διότι, τέλος πάντων, ἔχω τὸν λόγον σου, βαρόνε· σοῦ ἠγόρασα τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως εἰς τιμὴν ὑπέρογκον, ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον ὁμῶς . . .

— Τί ὅρον, ὅρον! τὸν διέκοψε μεγαλοφώνως ὁ νέος Γάλλος, βλέπων ἐρχόμενον τὸν ὑπασπιστὴν τοῦ βασιλέως. Ὅρον! ὅταν εὐτυχῆς ἔχω ὡς ἰδιοκτησίαν σου εἰκόνα θαυμαστήν, ἔργον τῶν χειρῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος!

Ὁ μυθοποιὸς ἠτοιμάζετο νὰ γογγύσῃ, καὶ νὰ λαλήσῃ ἀνευλαβῶς κατὰ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Γουλιέλμου, ἀλλ' ἐμποδίσθη ἐμφανισθέντος τοῦ ὑπασπιστοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ ὁ Κορμίρ.

Ὁ ὑπασπιστὴς ἔδωκεν ἔγγραφον εἰς τὸν Καννεμπέργ, μείναντα κωφόν καὶ ἀλαλον διὰ τὴν παρουσίαν του.

— Εἶναι ὁ διορισμός μου! ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος τρέδων τὰς χεῖράς του.

— Ὅταν ἐμβήκεις, εἶπεν ὁ νέος ζωγράφος πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν, ὁ κύριος Καννεμπέργ ἐξέφραζε τὴν εὐχαρίστησίν του διότι ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν κύριον

βαρόνον, εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν τῶν χιλίων πεντακοσίων φλωρίων, εἰκόνα μεγαλοπρεπῆ ζωγραφηθεῖσαν ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

— Ὡ τὸν ἐδελυρὸν ψεύστην! ἐμουρμούρισε κρυφίως ὁ μυθοποιός.

Ἀλλ' ὁ γάλλος ζωγράφος, πλησιάσας εἰς τὸ αὐτίον τοῦ ἀκαδημαῖκου, εἶπε·

— Σιώπα, μὴν ἐξευτελίζῃς τὴν ζωγραφίαν τοῦ βασιλέως· εὐρίσκεις ἔπειτα καὶ σὺ ἄλλον κανένα ἀνόητον, καὶ τὴν πωλεῖς εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΤΤΙΓΗΣ.

(Συνέχεια, ἰδὲ φυλλάδιον 44.)

— Ἀλλὰ, mein herr, ἀπεκρίθη μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ὁ Φορνάριος — δὲν θ' ἀρνηθῇς τοῦλάχιστον διὰ τὴν γρατὴν Μάρθαν....

— Πάλιν τὴν γυναῖκα ταύτην μοῦ φέρεις εἰς τὸ μέσον! Παράδοξον πρᾶγμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ἐπιμονὴ τινῶν ἀνθρώπων, ν' ἀναμειγνύουν τὰς μωρολογίας μετὰ σοβαρώτερα συμφέροντα, καὶ νὰ θέλουν ν' ἀναγκάζουν τοὺς εἰς ὑψηλὰς θέσεις εὐρισκομένους νὰ συμμερίζωνται τὰς μικρολόγους φροντίδας των.... Λυποῦμαι, ἀγαθὲ μου Φορνάριε, ὅτι σὲ βλέπω νὰ μοῦ ἀποδίδῃς τόσον ὀλίγην δικαιοσύνην.... Ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη, ὀλίγην ἀκόμη προσπάθειαν, καὶ φθάσω εἰς τὸν σκοπόν, καὶ ἀναβαίνω τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς δυνάμεως.... Τὸ ἐννοεῖς αὐτὸ, σεῖδάσμιε σοφὲ μου; Ὁ πρωθυπουργός — ἐπρόσθεσε χαμηλόνων τὴν φωνήν — εἶναι ἤδη κατεβεβλημένος ἀπὸ τὴν ἡλικίαν καὶ τοὺς κόπους· ἔχει ὑπόληψιν πρὸς σέ, δόκτωρ· πρέπει νὰ τὸν συμβουλευσῃς νὰ παραιτηθῇ. Καὶ αὐτὸς συνέλαβε κλίσιν τινὰ πρὸς ἐμέ, καὶ ὁ ἴδιος αὐτοκράτωρ, λέγουν, ἐκτιμᾷ ὅπως οὖν τὴν ἱκανότητά μου. Ἄς ἐνεργήσωμεν ὁ καθείς ἰδιαίτερος πρὸς τὸν φίλον σου, ὥστε, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἀρμόδια στιγμή, νὰ λαλήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα...

Ἐκτοτε, ὁ Φορνάριος ἐπισκέφθη πολλάκις τὸν ἑνδοξον φίλον του, ὅστις τὸν ἠγάπα διὰ τὸν ἀπλοῦν καὶ τίμιον χαρακτήρα του, καὶ τὸν ἐτίμα διὰ τὴν μεγάλην παιδείαν του. Ὁ πρωθυπουργός οὗτος τὸν ἐσυμβουλεύετο συχνάκις περὶ τῶν ἰδιαίτερων του ὑποθέσεων, καθὼς καὶ περὶ πολλῶν ζητημάτων τοῦ δημοσίου συμφέροντος, καὶ ὁ Φορνάριος, φροντίζων συγχρόνως περὶ τῆς φιλοδοξίας τοῦ Φράγκ καὶ τῆς ὑγιείας τοῦ πρωθυπουργοῦ, κατέφερε τὸν τελευταῖον τοῦτον νὰ πείσῃ τὸν αὐτοκράτορα νὰ δεχθῇ τὴν παραίτησίν του, καὶ νὰ διορίσῃ τὸν προττατευόμενόν του εἰς τὴν θέσιν του.

Ἡ τελευταία τοῦ Φράγκ ἐπιθυμία τέλος πάντων ἐξεπληρώθη· ἡ τύχη τὸν ἔφερεν, ὡς διὰ τῆς χειρὸς, εἰς τὸν κολοφῶνα τῶν τιμῶν. Ἀπεχαιρέτησε διαπαντός τὸν εἶον τοῦ καθηγητοῦ, καὶ, παραιτήσας τὴν ἀπλὴν κατοικίαν του, κατέλυσε εἰς ἓν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων παλατιῶν τῆς Βιέννης.

Τόσον πλῆθος αὐλικῶν, ὑπουργηματοθηρῶν καὶ ἐξόχων ὑποκειμένων πλάτης τάξεως καὶ παντὸς βαθ-